

Namazı Yaşayanlar

said demirtaş

 NESİL

Namazı Yaşayanlar

Namazı Yaşayanlar

Said Demirtaş

Jenerik

Yayın Yönetmeni: Ekrem Altıntepe

Editör: Ömer Faruk Paksu

İç Tasarım: Nurullah Bilekli

Kapak Tasarımı: Kenan Bıyıklı

ISBN: 978-605-131-855-4

Sanayi Cd., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna

34196 Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 551 3225

Faks: (0212) 551 2659

www.nesilyayinlari.com

nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince

bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak

Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.'ye aittir.

İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

Dijital Yayıncılık Direktörü: Uğur Turan

Dijital Yayın Tarihi: Nisan 2016

Bu eserin e-kitap çevrimi **Nesil Digital** tarafından yapılmıştır.

www.nesildigital.com

Said Demirtaş

1981 yılı Mayıs ayında Medine-i Münevvere'de doğdu. Beş yaşında Türkiye'ye geldi. İlkokulu Düzce ve İstanbul'da okudu. Zeytinburnu İmam Hatip Lisesi'ni bitirdi. Anadolu Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. Halen Nesil Yayınları bünyesinde çalışmalarına devam etmektedir.

Evli ve iki çocuk babasıdır.

saiddemirtas@hotmail.com

• @saiddemirtas

YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- *Namazı Yaşayanlar*
- *İffeti Yaşayanlar*
- *Tevbeyi Yaşayanlar*

Efendimiz (a.s.m.) Namazda 103 sayfa okurdu

PEYGAMBER EFENDİMİZİN (A.S.M.) namaz kılışı öylesine muhteşemdi ki, onu tasvir etmekten insanlar aciz kalırdı.

Namaz vakti girince öyle bir hâle girerdi ki, Hz. Aişe (r.anha) Validemiz, şöyle demekten kendini alamamıştır:

– Resulullah (a.s.m.) ile konuşurduk. O bize bir şeyler anlatır, biz de ona bir şeyler anlatırdık. Namaz vakti geldi mi, Allah'ın kudret ve azametiyle meşgul olmaktan, sanki o bizi tanımaz, biz de onu tanımazdık. İbadetimiz bizi kendi dünyamızdan alır götürür, uhrevî atmosfer içine girerdik.

Bir sahabe de, Resulullah'ın namaz kılışını şöyle anlatır:

– Hazret-i Peygamber namaza başladığı zaman, çevresinde bulunanlar onun göğsünden, kaynayan buhar kazanının fokurtularına benzeyen bir fokurtu işitirlerdi.

O öyle bir namaz kılardı ki, görenler şaşırırdı. Namazda iken ayakta, rükûda ve secdede o kadar uzun dururdu ki, sanki vefat etti sanırlar, heyecanlanırlardı.

Bazen ayakta iken Fatiha'dan sonra 47 sayfa olan Bakara Sûresi'ni okur, hatta peşinden Âl-i İmran ve Nisa sûrelerini de ekleyerek bunu 103 sayfaya çıkardığı olurdu.

Rükû ve secdede uzun uzun dualar eder, her gece ayağı şişinceye kadar namaz kılardı.

Çünkü, namaz kılmaktan başta ruhanî ve kalbî olmak üzere bütün duygularıyla zevk ve lezzet alır, büyük bir huzur duyardı. Namazda hissettiklerini ifade etmek için ashabına şöyle derdi:

– Sizin yemek yemekten, su içmekten, muamele-i zevciyeden aldığınız lezzeti, ben namazdan alırım.

~

Bedir Savaşı'nda Cemaatle Namaz

NAMAZ KILMAK O KADAR önemlidir ki, eğer imkân varsa savaşta bile namazı terk etmemek gerekir. Nitekim Peygamberimiz (a.s.m.) ve güzide sahabeleri Bedir Savaşı'nın en çetin anında bile cemaatle namaz kılmışlardı. Müşrik ordusu Müslümanlardan üç kattan daha fazlaydı. Tam bir ölüm kalım mücadelesi veriliyordu. Ama Allah Resulü ve ashabı canlarını kurtarmaktan ziyade, Allah'ın huzurunda yan yana, omuz omuza namaz kılmayı seçmişlerdi.

Yarısı namaz kılarken diğerleri savaşmış, namaz kılanlar savaşırken diğerleri namazlarını cemaatle eda etmişlerdi. Bu husus, Kur'ân'da şöyle anlatılmaktadır:

“Savaşta mü'minler arasında bulunup da onlara namaz kıldırmanın zaman, onlardan bir kısmı seninle birlikte namaza dursunlar ve silâhlarını da yanlarına alsınlar. Onlar secde ettikten sonra geri çekilip düşmana karşı dursunlar ve yerlerine henüz namaza durmamış olan diğer topluluk gelsin. Onlar da tedbirli şekilde ve silâhlarını yanlarına alarak seninle beraber namaz kılsınlar.” (Nisa Sûresi, 102)

Müslümanların bir kısmı namazdayken bir kişiye altı düşman düşüyordu. Buna rağmen Müslümanlar mağlûp olmamışlar, kesin bir zafer kazanmışlardı.

Namazı Engellemedi

İSLÂMIYETİN İLK ZAMANLARIYDI. Müşrikler tarafından Müslümanlara büyük ezalar ve cefalarda bulunuluyordu. İslâm'ın ilk anlarından beri hep karşı çıkan ve özellikle güçsüz Müslümanlara var gücüyle düşmanlık edip onları ezen, hatta şehit eden Ebu Cehil ve müşrikler hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı.

Eziyet için fırsat kollayan Ebu Cehil yine içi kin dolu bir hâldeyken Kureyşlilere şu soruyu sordu:

– Muhammed siz varken de ellerini yere koyup Allah'a secde ediyor mu?

Kureyşliler de ona:

– Evet, dediler.

Ebu Cehil:

– Lat ve Uzza'ya yemin ederim ki, eğer onu bu şekilde ibadet ederken görürsem ensesine ayağımı basarak yüzünü yere sürteceğim, demişti.

Bir gün Resulullah namaz kılıyordu. Ebu Cehil, ettiği yemini yerine getirmek için Efendimize (a.s.m.) doğru yöneldi. İçi kinle dolu, kendinden emin ve gururlu bir şekilde ettiği yemini yerine getirmek için Efendimizin (a.s.m.) boynuna basmak isterken birden bire herkes onun geri çekildiğini gördü. Ebu Cehil'e:

– Ne oluyor, diye sordular.

Ebu Cehil hâlâ olayın etkisinde ve korkarak şu cevabı verdi:

– Benimle onun arasında bir ateş hendeği vardı. Bazı kanatlar da gördüm.

Bu olaydan sonra Allah'ın Resülü (a.s.m.) şöyle buyurdu:

– Eğer yanıma gelseydi melekler onu parçalayacaktı.

Yine Ebu Cehil'in kabilesinden olan Velid ibni Muğire, Resul-i Ekrem'e (a.s.m.) vurmak için bir taşı alıp, secdedeyken yanına gitti. Birden gözleri kapandı. Efendimizi (a.s.m.) Mescid-i Haram'da göremedi. Sonra geri döndü. Geri döndüğünde onu gönderenleri de göremiyordu, ama sadece seslerini işitebiliyordu.

Efendimiz (a.s.m.) namazını bitirinceye kadar gözleri bu şekilde kaldı. Ne zaman Efendimiz (a.s.m.) namazını bitirdi, onun da gözleri açıldı.

Aceleyle Kılınan Namaz, Namaz Sayılmaz

PEYGAMBERİMİZ (A.S.M.), itinasız kılınan namazı, namaz saymazdı. Bir gün gelişigüzel namaz kılan bir kimseye:

– Dön de, namazını yeni baştan kıl. Çünkü sen namazı kılmış olmadın, dedi. Adam dönüp yine eskisi gibi kıldı. Peygamber Efendimiz (a.s.m.) yine ona:

– Dön, yeni baştan kıl. Çünkü sen namazı kılmış olmadın, diye buyurdu ve bu ihtar üç defa vuku buldu. En sonunda adam:

– Seni hak din ve kitapla gönderen Allah'a yemin ederim ki, ben bundan başka türlüsünü bilmiyorum, bana doğrusunu öğret, dedi. Bunun üzerine Efendimiz (a.s.m.):

– Namaza duracağın zaman tekbir al. Sonra ne kadar kolayına gelirse, o kadar Kur'ân oku. Arkasından rükûa varıp, mutmain [azaların yatışmış] oluncaya kadar dur. Sonra başını kaldırıp ayakta doğruluncaya kadar dur. Daha sonra, secdeye varıp mutmain oluncaya kadar kal. Sonra başını kaldırıp mutmain oluncaya kadar otur. Bunu namazın bütününde böylece yap, dedi.

Tesbihatın Önemi

MUHACİRLERİN FAKİRLERİ Resulullah'a (a.s.m.) gelip dediler ki:

– Servet sahibi Müslümanlar derece ve nimetler bakımından bizi geçtiler... Resulullah da:

– Ne hususta, diye buyurunca, muhacir fakirler:

– Biz namaz kılıyoruz, onlar da kılıyor; biz oruç tutuyoruz, onlar da tutuyorlar; fakat onlar sadaka verdikleri halde biz veremiyoruz; onlar köle azad ediyorlar, biz edemiyoruz, dediler.

Bunun üzerine Peygamber (a.s.m.):

– Size, sizden ilerde bulunanlara yetişebileceğiniz, sizden geride, sizden aşağıda olanları geçebileceğiniz ve sizin yaptığınız gibi yapanlar müstesna, sizden başka kimsenin daha faziletli olamayacağı bir şey öğreteyim mi, buyurdu.

Muhacirlerin fakirleri:

– Evet, öğret, ey Allah'ın Resülü, diye cevap verdiler.

Peygamber Efendimiz de (a.s.m.):

– Her namazın sonunda otuz üçer defa sübhânallah (Allah'ı her türlü noksanlıktan tenzih ederim), elhamdülillah (hamd Allah'a mahsustur), Allahü Ekber (Allah en büyüktür) deyiniz, buyurdu.

Muhacir fakirler, bir süre sonra Resulullah'a (a.s.m.) gelerek şöyle dediler:

– Mal ve servet sahibi kardeşlerimiz bizim bu yaptığımızı işitip onlar da böyle yaptılar.

Bunun üzerine Allah'ın Resülü şöyle buyurdu:

– Bu, Allah'ın fazlıdır, dilediğine verir.

Namaz Günahları Affettirir

RESULULLAH (A.S.M.) ASHABIYLA mescitte idi. O esnada bir adam geldi ve:

– Ey Allah'ın Resülü, ben bir günah işledim, bana cezasını ver, dedi.

Resulullah adama cevap vermedi. Adam talebini tekrar etti. Aleyhissalâtü Vesselâm yine sustu. Derken namaz vakti girdi ve namaz kılındı. Resulullah (a.s.m.) namazdan çıkınca adam yine peşine düştü. Efendimizin (a.s.m.) vereceği cevabı merak eden Ebu Ümâme (r.a.) de adamı takip etti. Efendimiz adama:

– Evinden çıkınca güzelce abdest almış mıydın, diye sordu.

Adam:

– Evet, ey Allah'ın Resülü, dedi. Bunun üzerine Efendimiz:

– Sonra da bizimle namaz kıldın mı, buyurdu. Adam:

– Evet ey Allah'ın Resülü, diye cevap verince, Efendimiz:

– Öyleyse Allah Teâlâ Hazretleri günahını affetti, müjdesini verdi.

“Çok Secdeyle Bana Yardım Et”

HZ. PEYGAMBER'İN (A.S.M.) hizmetçisi olan Rebia bin Ka'b, geceleri Peygamberimizle (a.s.m.) birlikte kalır, onun abdest suyunu hazırlar ve diğer isteklerini karşılardı. Bir gün Efendimiz ona:

– Benden bir şey iste, buyurdu.

O da bütün Müslümanların en büyük arzularından biri olan şu isteğini dile getirdi:

– Cennette seninle beraber olmak istiyorum.

Peygamber Efendimiz de ona:

– Başka bir isteğin yok mu, diye sordu.

– Hayır, yok. Sadece bunu istiyorum, dedi.

Bunun üzerine ona şöyle buyurdu:

– Öyleyse, sık sık secde ederek, kendi hesabına, bana yardımcı ol.

Namazı Engelleyenlere Beddua

HENDEK SAVAŞI SIRASINDA düşman çok yoğun bir şekilde Peygamber Efendimiz (a.s.m) ve ashabını ok yağmuruna tutmuştu.

Efendimiz, üzerinde zırh, başında miğfer çadırının önünde duruyordu.

Hz. Cabir (r.a.) o ânı şu şekilde anlatıyordu:

– Müşrikler, o gün, bizimle durmadan çarpıştılar. Askerlerini takım takım ayırdılar. Halid bin Velid kumandasındaki büyük ve ağır bir firkalarını Resulullah'ın (a.s.m.) bulunduğu yere yönelttiler. O gün, gecenin geç saatlerine kadar çarpıştılar.

Ne Resulullah ve ne de Müslümanlar yerlerinden bir an bile ayrılma imkân ve fırsatını bulamadılar.

Çarpışma öylesine şiddetli devam ediyordu ki, Resul-i Kibriyâ Efendimiz, o günün öğle, ikindi ve akşam namazlarını bile vaktinde kılamamıştı.

Kendisini çocuklara taşlatanlara ve çok kereler eziyet edenlere bile beddua etmeyen Kâinatın Efendisi, namazını engelleyenlere karşı beddua etmekten çekinmedi:

– Onlar nasıl, güneş batıncaya kadar uğraştırıp, bizi namazımızdan alıkoydularsa, Allah da onların evlerine, karınlarına ve kabirlerine ateş doldursun, dedi.

Daha sonra o günün öğle, ikindi ve akşam namazlarını ashabıyla birlikte kaza etti.

Teheccüd, Şeytanın Düğümlerini Çözer

HZ. EBU HUREYRE’NİN rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Hz. Peygamber (a.s.m.) şöyle buyurmaktadır:

– Sizin biriniz gece uyuyunca şeytan onun ense köküne üç düğüm atar.

Her düğüm atışında, “Önünde upuzun bir gece vardır, rahat uyu!” der.

O kimse uyanıp Allah’ı zikrederse, bir düğüm çözülür.

Abdest alırsa bir düğüm daha çözülür.

Namaz da kılarca şeytanın attığı bütün düğümler çözülür.

Artık o teheccüd sahibi, kötü düğümleri çözülmüş, dinç ve neşe içinde sabaha çıkar.

Fakat kalkıp zikretmez ve abdest alıp namaz kılmazsa, gönlü kirli, tembel bir şekilde sabahlar...

Cennetlik Bir Adam

NECİD AHALİSİNDEN SAÇI karmakarışık, fakir bir kimse, Resulullah'a (a.s.m.) geldi. Uzaktan sesi güçlkle işitiliyor, fakat ne söylediği anlaşılmıyordu. Nihayet yaklaştı. Meğer İslâm'ın ne olduğunu soruyormuş...

Resulullah (a.s.m.) ona:

- Bir gün bir gece içinde beş namaz, diye buyurdu. Adamcağız:
- Bu namazlardan başka kılacağım namaz var mı, diye sordu.

Resulullah:

– Hayır! Olmayacak. Kendiliğinden nafile olarak namaz kılarсан o ayrı, cevabını verdi. Bundan sonra Resulullah (a.s.m.) ona:

– Bir de ramazan orucu, dedi. Adamcağız yine:

– Bundan başka oruç tutacak mıyım, diye sordu. Resulullah:

– Hayır, olmayacak. Kendiliğinden nafile oruç tutarsan o ayrı, diye buyurdu.

Resulullah (a.s.m.) ona zekâtı da söyledi. Adamcağız yine:

– Üzerimde bundan başka sadaka olacak mı, diye sordu.

Resulullah (a.s.m.):

– Hayır, olmayacak. Kendiliğinden sadaka verirsen o ayrı, diye buyurdu.

Bunun üzerine Necidli fakir:

– Vallahi bundan ne fazla ne de eksik bir şey yapacağım, diyerek arkasını dönüp gitti.

Resulullah da (a.s.m.):

– Eğer doğru söylüyorsa kurtuldu gitti! Cennetlik bir adam görmek isteyen şu adama baksın, buyurdu.

Namaz Hidayetine Sebep Oldu

PEYGAMBER EFENDİMİZİN (A.S.M.) amcasının oğlu olan Hz. Ali (r.a.), “Allah’ın Aslanı” lâkabıyla da anılırdı. Hz. Ali’nin annesi, Peygamber Efendimize kendi çocuğu gibi bakan Fatıma binti Esed’dir. Hz. Ali, Müslümanlığı kabul eden ilk çocuktur.

Bir gün Peygamber Efendimiz ve eşi Hz. Hatice’yi namaz kılarken gördü. Onları hayran hayran izledi. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey görmemişti. Namaz bitince:

– Bu yaptığınız nedir, diye sordu. Peygamber Efendimiz (a.s.m.):

– Ey Ali, bu Allah’ın seçtiği, beğendiği dindir. Seni bir olan Allah’a iman etmeye çağırıyorum. İnsana fayda ve zararı dokunmayan putlara tapmaktan sakındırıyorum, buyurdu. Bir an için duraklayan Hz. Ali:

– Bu, benim bu zamana kadar duyup işitmediğim bir şey. Babamın iznini almadan bir şey yapamam, diye konuştu.

O gün kimseye bu meseleyi açmadı. Geceyi düşünerek geçirdi. Şafak aydınlığıyla birlikte kalbine bir ışık doğdu.

Doğruca Resulullah’ın (a.s.m.) huzuruna vardı, şöyle konuştu:

– Allah beni yaratırken babam Ebu Talib’e sormadı. Ben neden Allah’a iman edip ibadet etmek için gidip ona danışıp iznini alayım?

Böylece ilk Müslüman çocuk olma şerefini aldı.

Peygamberimizin (a.s.m.) Son Sözü, “Namaz” Oldu

RESUL-İ EKREM'İN (A.S.M.) vefat edeceği gün sabah vakti, kendisinde bir hafiflik görüldü. Yanındakiler sevinerek, iyidir diye ayrılıp işlerine gittiler. Yanında yalnız kadınlar kaldı. Böyle ümitle ferahlık arasında iken Resul-i Ekrem (a.s.m.):

– Kadınlar çıksın, bu melek yanıma girmek istiyor, dedi.

Herkes çıktı, yalnız Hz. Aişe kalmıştı. Resul-i Ekrem'in (a.s.m.) başı onun kucağındaydı. Meleği karşılamak üzere Efendimiz (a.s.m.) oturdu. O da evin bir köşesine çekilmişti.

Bir müddet meleklerle konuştuktan sonra tekrar Âişe Validemizi çağırdı ve başını onun kucağına koydu. Kadınlara da içeri girmelerini söyledi. Hz. Aişe, Resul-i Ekrem'e (a.s.m.):

– Bu melek, Hz. Cebrail'e (a.s.) benzemiyordu, dedi.

Resul-i Ekrem (a.s.m.) şöyle buyurdu:

– Evet, ya Aişe, bu, ölüm meleği idi. Bana geldi ve “Allahu Teâlâ beni sana gönderdi ve iznin olmadan yanına girmememi emretti. İzin vermezsen geri dönerim, izin verirsen girerim. Ve yine sen müsaade etmeden ruhunu almamamı bana emretti. Emrin nedir?” diye sordu. Ben de kendisine “Cebrail gelinceye kadar benden uzaklaş” dedim. İşte şimdi Cebrail'in gelme saatidir.

Hz. Aişe bunun üzerine, “Ne bir fikir yürütecek ne de bir cevaba muktedir olacak durumda idik. Büyük bir felâketle karşılaşmış olarak dehşet içinde kaldık. İşin önemine binaen kimsenin ağzından ses çıkmıyor, ehl-i beyt dehşet içinde bekliyordu. Tam bu sırada Hz. Cebrail'in (a.s.) kapıya geldiğini anladım. Selâm verdi, kadınlar çıktı. Hz. Cebrail (a.s.) girdi ve Resul-i Ekrem'e:

– Allah Teâlâ'nın sana selâmı vardır, kendini nasıl bulduğunu sana soruyor. Şüphesiz O, senin nasıl olduğunu daha iyi bilir, ancak senin kerem ve şerefini artırmayı ve ümmetin arasında örnek olmayı kast etmiştir, dedi.

Resul-i Ekrem (a.s.m.):

– Kendimi sancılar içinde buluyorum, dedi. Hz. Cebrail de (a.s.):

– Sana müjde olsun! Allah Teâlâ seni vaat ettiği mevkilere yükseltmek için bu acı ve sancuları sana vermiştir, dedi. Resul-i Ekrem (a.s.m.):

– Ey Cebrail, ölüm meleği yanıma girmek için izin istedi, dedi ve olayı anlattı. Hz. Cebrail (a.s.):

– Ya Resulallah, Rabbin sana müştaktır, senden başka hiç kimseden böyle bir müsaade istememiş ve istemeyecektir. Allah Teâlâ böylece senin şerefini tamamlamak istiyor, dedi. Resul-i Ekrem:

– O hâlde Azrail gelinceye kadar ayrılma, dedi. Kadınların içeri girmesine izin verildi. Resul-i Ekrem, Hz. Fâtıma'ya:

– Yaklaş, diye buyurdu. Hz. Fatıma Resul-ü Ekrem'e doğru eğildi. Efendimiz (a.s.m.) ona gizlice bir şeyler söyledi ve gözleri yaşlı olarak başını kaldırdı. Resul-i Ekrem tekrar Hz. Fatıma'ya:

– Yaklaş, diye buyurdu. Bu defa da kulağına bir şeyler fısıldadı ve Hz. Fatıma gülümseyerek başını kaldırdı.

Tabii bu durum, Hz. Aişe başta olmak üzere odadaki kadınları meraklandırdı. Hz. Aişe sonra bir fırsatında Hz. Fatıma'ya bu durumu sordu. O da:

– Birinci seferinde Resul-i Ekrem (a.s.m.) bana, “Ben bugün ölüyorum” diye buyurdu ve ona ağladım. İkinci seferinde, “Ben Allah'a dua ettim; ehl-i beytimden ilk olarak seni bana ulaştırmasını ve seni benimle bir arada bulundurmasını istedim”

şeklinde buyurdu, buna da güldüm, dedi ve oğullarını kendisine çekerek başlarını kokladı.

Tam bu sırada ölüm meleği geldi, selâm verdi ve içeri girmek için izin istedi. İzin verildi, içeri girdi ve:

– Ya Muhammed, ne emrediyorsun, diye sordu. Resul-i Ekrem (a.s.m.):

– Şu anda beni Rabbime ulaştır, buyurdu. Hz. Azrail de (a.s.):

– Olur, seni bugün Rabbine ulaştırırım, çünkü Rabbin sana müştaktır. Senin dışında hiç kimse hakkında böyle bir tereddüde meydan vermedi. Senden başka kimseden izin almamı emretmedi. Fakat senin saatin yakındır, dedi ve ayrıldı. Bu sırada Hz. Cebrail (a.s.) gelerek selâm verdi ve:

– Vahiy dürüldüğü gibi dünya da benim için dürülmüş oldu. Artık ne dünyanın bende bir ihtiyacı ve ne de benim dünyada bir ihtiyacım kaldı. Bu, benim yeryüzüne son inişimdir, dedi.

Kimsenin ses çıkaracak durumu yoktu. Hz. Aişe, Efendimizin (a.s.m.) mübarek başını göğsü arasına aldı ve Efendimizin (a.s.m.) göğsünü tuttu. Bu sırada Efendimiz kısa bir baygınlık geçirdi. Sonra alnından inci tanesi gibi terler akmaya başladı. Hz. Aişe terini sildi ve şöyle dedi:

– Böyle güzel koku hiç almış değilim. Sonra ayılınca:

– Anam babam sana feda olsun, bu terler ne idi, dedi. Resul-i Ekrem (a.s.m.):

– Mü'minin ruhu ter ile, kâfirin ruhu ise merkebin canı gibi ağız ve burun deliklerinden çıkar, buyurdu. İşte ancak o zaman Hz. Aişe ve yanındaki kadınların aklı başına gelmişti, korku dolu bir halde hemen erkekleri çağırdılar.

İlk gelen erkek, Hz. Aişe'nin babasının ona gönderdiği kardeşi Abdurrahman'dı. Ne yazık ki o bile Resul-i Ekrem'in hayatına

yetişememişti. Allah Teâlâ, Cebrail ve Mikail'i görevlendirdiği için vazifeyi onlar üzerlerine almışlardı da hiçbir erkek ölümü ânında yanında bulunamamıştı. Resul-i Ekrem (a.s.m.) kendinden geçip baygınlık geçirdiği sırada da, sanki "Hangisini tercih ediyorsun?" diye bir muhayyerlik içinde, "Hayır, Refik-i Â'lâ'yı istiyorum" buyurmuştu. Dili açıldığı ve baygınlığı geçtiği vakit kadınlara döndü:

– Namaz, namaz; zira siz namaza devam ettiğiniz müddetçe dine bağlısınız. Onun için hepiniz namaza devam ediniz, buyurdu ve "namaz, namaz" diye diye ruhunu teslim etti.

~

Sadece Gözünün Şükrüne Yetti

CEBRAİL (A.S.), Peygamber Efendimizin (a.s.m.) yanına geldi ve şöyle dedi:

– Ya Muhammed! Seni hak olarak gönderen Allah'a yemin olsun ki, bizler şöyle bir olaya şahit olduk. Önceki ümmetler içinde bir kul vardı. Allahü Teala'ya bir adada beş yüz sene ibadet etti. Cenab-ı Hak, o adada onun için tatlı bir su çıkardı, bir de nar ağacı yarattı.

Ağaç her gece bir nar bitiriyordu; o da bu su ve nar ile gıdalanıyordu. Böylece ibadetine devam ediyordu. Bu kulun eceli yaklaşınca Allah'a ruhunu secde halinde alması için dua etti. Allah da duasını kabul buyurdu.

Bizler yeryüzüne inince ona uğruyorduk. Ruhu alındıktan sonra göğe yükseldiğimizde İlâhî ilimde bu kulun kıyametteki halini şöyle bulduk. O, Aziz ve Celil olan Allah'ın huzurunda durdurulur. Allah meleklerine:

– Kulumu rahmetimle cennete koyun, der. Adam:

– Ya Rabbi, beni amelimin karşılığı olarak cennetine koy, der.

Bu konuşma tam üç kez tekrarlanır. Bunun üzerine Cenab-ı Hak, meleklerine:

– Bu kuluma verdiğim nimetlerle yaptığı ibadetleri bir ölçün, diye emreder. Melekler ölçerler, kulun yaptığı beş yüz senelik ibadet ancak gözünün görme nimetine karşılık gelir. Vücudunun diğer azaları şükürsüz kalır. Bunun üzerine Allah, meleklerine:

– Verdiğim nimetlere karşı şükretmeyen bu kulu ateşe atın, diye emreder. Melekler kulu ateşe doğru sürüklerler. O zaman kul:

– Ya Rabbi! Beni rahmetinle cennetine koy, diye yalvarır. Allah da meleklerine:

– Onu geri getirin, emrini verir. Kul İlâhî huzura getirilir. Allah:

– Ey kulum, sen hiçbir şey değilken seni kim yarattı, diye sorar.

Adam:

– Sen yarattın ya Rabbi, der.

– Bu senden mi kaynaklandı, yoksa benim rahmetimle mi oldu?

– Benden değil, senin rahmetinle oldu.

– Sana beş yüz sene ibadet etme kuvvetini kim verdi?

– Sen verdin ya Rabbi.

– Diğer bütün nimetleri kim verdi?

– Sen verdin ya Rabbi.

– Evet, bütün bunlar Benim rahmetimle olmuştur; nihayet bunu anladın, seni de rahmetimle cennetime koyuyorum. Ey meleklerim bunu rahmetimle cennete koyun. Ey kulum sen bundan önce güzel bir kuldun, buyurur ve onu cennetine koyar.

Sonra Cebrail Aleyhisselâm şöyle der:

– Ey Muhammed, gördüğün gibi her şey ancak Allah'ın rahmetiyle olmaktadır.

Yağmura Vesile Olan Namaz

BİR YAZ GÜNÜ HAZRET-İ ENES'E bahçıvanı gelerek, yağmur yağmadığından ve bahçenin kurduğundan yakındı.

Bu haber üzerine Hazret-i Enes, Resulullah'ın (a.s.m.) "Herhangi bir ihtiyacı olan kimse iki rekât namaz kıldıktan sonra Allah'a dua etsin" şeklindeki "hacet namazı" tavsiyesini hatırladı.

Su isteyerek abdest aldı ve namaza durdu. Selâm verdikten sonra bahçıvanına:

– Gökyüzünde bir şey görebiliyor musun, diye sordu. Bahçıvan:

– Göremiyorum, dedi. Enes, tekrar içeri girip namaz kılmaya devam etti.

Birkaç kez bahçıvana:

– Gökyüzünde bir şey görebiliyor musun, diye sorunca adam:

– Kuş kanadı gibi bir bulut görüyorum, dedi.

Bunun üzerine Enes namazını ve duasını sürdürdü. Az sonra bahçıvan Hazret-i Enes'in yanına girdi ve:

– Gök bulutla kaplandı ve yağmur yağmaya başladı, dedi. Bunun üzerine Hazret-i Enes:

– Haydi, ata bin de yağmurun nerelere kadar yağdığına bak, dedi.

Bahçıvan etrafı dolaştığında, yağmurun sadece Hazret-i Enes'in büyük bahçesine yağdığını gördü.

Oklar Namazına Engel Olamadı

RESUL-İ EKREM'İN DE (A.S.M.) katıldığı “Zâtü'r-Rikâ” Savaşı'nda, Müslümanlardan biri, müşrik bir adamın muharebe yerinde bulunan eşini öldürmüştü. Ölen kadının içi kinle dolu olan kocası da:

– Vallahi ben de bir Müslüman'ı öldüreceğim, diye yemin etmişti.

Bir süre Resulullah (a.s.m.) ve arkadaşlarının arkasından onları izlemeye devam etti. Bir yerde mola verilmişti. Efendimiz:

– Bu gece istirahatimizde bize kim nöbetçilik yapacak, diye sordu. Muhacir ve Ensar'dan iki sahabe, Ammar bin Yasir (r.a) ile Abbâd bin Bişr (r.a.) cevap verdiler:

– Ya Resulallah, biz nöbet tutarız. Efendimiz (a.s.m.):

– Öyleyse şu vadinin giriş kısmında nöbet tutun, dedi.

Bunun üzerine nöbet yerlerine büyük bir sevinçle gittiler. Nöbete başlayacakları sırada Abbâd, Ammar'a:

– Gecenin hangi bölümünde nöbette olmamı istersin, diye sordu.

Ammar da:

– Gecenin ilk bölümünde sen nöbet tut, dedi.

Bunun üzerine Ammar, kendi nöbeti gelinceye kadar arkadaşının yanında uyumaya başladı. Nöbete duran Abbâd da, çevrenin sakin olduğunu görünce vaktini değerlendirmek için gece namazına durdu.

Abbâd bin Bişr, gecenin sessizliğinin verdiği huzurla namaza kendini vermiş, bütün benliğiyle Allah'a ibadet etmenin hazzını yaşıyordu.

Bu sırada, eşi öldürülen müşrik, çok uzak mesafedeki karaltıyı görünce, yayına bir ok yerleştirdi ve bıraktı. Ok eliyle koymuş gibi,

Hız. Abbâd'ın vücuduna saplandı. Bu sırada Abbâd, on bir sayfalık Kehf Sûresi'nin ortalarına gelmişti. Eliyle oku çıkardı ve namaz kılmaya devam etti.

Biraz bekleyen müşrik, önceki okun yerini bulmadığını sanarak Abbâd'a ikinci okunu da fırlattı. İkinci ok da eliyle koymuş gibi namazda olan Abbâd bin Bişr'e saplanmıştı.

Bu oku da aldirmedan çıkardı ve namazına devam etti. Sanki atılan oklar onun vücuduna saplanmamış gibi huşû içinde namaz kılıyordu.

Büyük bir öfkeye kapılan müşrik, bu okun da isabet etmediğini düşünerek üçüncü bir ok fırlattı. Üçüncü okun da eliyle koymuş gibi isabet ettiği Abbâd bu oku da çıkardı. Bir müddet sonra arkadaşı uyandı. Müşrik, onların iki kişi olduklarını görünce kaçtı.

Ammar, saplanan üç oku ve arkadaşından akan kanları görünce şaşkına dönmüştü:

– Sübhânallah! Sana ilk oku atınca beni niye uyandırmadın, diye sordu. Hız. Abbâd, yaptığından gayet memnun ve huzur dolu bir sesle şu ibretli cevabı verdi:

– Öyle bir sûre okuyordum ki kesmek istemedim. Eğer Resulullah'ın verdiği görevin aksamasından korkmasaydım, ölünceye kadar namaz kılmaya devam ederdim, dedi.

Gece Namazı Ateşten Korur

ABDULLAH BİN ÖMER HAZRETLERİ, Ashâb-ı Kiramın büyüklerinden olup, dört büyük halifeden Hz. Ömer'in (r.a.) oğludur.

Abdullah bin Ömer (r.a.) gençliğinde sık sık mescitte uyurdu. O sıralarda herkes rüyasını Peygamberimize (a.s.m.) anlatırdı. Bir gece garip bir rüya gördü. Önünde ateşten bir kuyu vardı. Melekler onu kuyunun yanı başına bırakmışlardı. İçinde yanan insanların sesleri duyuluyordu. İbn-i Ömer:

– Ateşten Allah'a sığınırım, diye dua ediyordu.

Yananları tanıyordu sanki... Sonra başka bir melek çıkageldi. Ona:

– Sen hiç korkma, dedi.

Bu rüyayı Peygamberimizin (a.s.m.) eşi Hafsa Validemize (r.anha) anlattı. Hafsa Validemiz de Peygamberimize (a.s.m.) aktarmıştı. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

– Abdullah bin Ömer ne iyi bir insandır! Bir de gece namazını kılrsa, buyurdu.

Mesajı alan İbn-i Ömer, bundan sonra geceleri az uyumaya ve ibadet etmeye başladı.

* * *

İbni Ömer (r.a.) cemaatle namaz kılmaya o kadar çok önem verirdi ki, şayet yatsı namazını cemaatle kılamazsa gecenin tümünü ibadetle geçirirdi.

Abdullah bin Ömer'in tâdil-i erkân ile namaz kılmasına herkes hayran olurdu. Hatta Tabiînin büyüklerinden Tâvus Hazretleri:

– Onun gibi dikkatli namaz kılan birini görmedim, derdi.

* * *

İbni Ömer (r.a.) Kur'ân okurken manasına o kadar kendisini verirdi ki, hâlden hâle girerdi. Bir gün Mutaffifîn Sûresi'ni okuyordu. “O gün tüm insanlar, Âlemlerin Rabbi için kalkıp dikilirler” meâlindeki âyete gelince sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Secdeye vardı. Ondan sonra okumaya devam edemedi.

* * *

Abdullah bin Ömer, “İman edenlerin, Allah'ın zikirleriyle kalplerinin huşû içinde yumuşaması zamanı gelmedi mi?” âyetine geldiği zaman hüngür hüngür ağlardı.

~

HZ. FATİMA VE SABAH NAMAZI

HZ. FATİMA VALİDEMİZ (R.ANHA), henüz süt emmekte olan Hazret-i Hüseyin hastalandığı için sabaha kadar uyuyamamıştı. Evlâdının inleyişi karşısında gözlerine sabaha kadar uyku girmedi. Hz. Hüseyin sabaha doğru bir ara uyur gibi olduğunda, Hz. Fatıma bulduğu ilk fırsatta kâinatın sahibine yönelerek sabah namazını eda etmişti. Kendisini çaresiz bırakan uykuya ancak bundan sonra vakit ayırabilmişti.

Sonra, mescid-i şerifte sabah namazını kıldıran Peygamber Efendimiz (a.s.m.), âdeti üzere onun evine teşrif etmişlerdi. Hazret-i Fatıma Validemizi uyur vaziyette görünce, onun sabah namazını kılmadığını sandı.

– Ey kızım Fâtıma, Peygamber kızıyım diye sakın namazı terk etme! Beni hak peygamber olarak gönderen Allah’a yemin ederim ki, namazını vaktinde kılmadıkça cennete gireceğini zannetme, diyerek, namazın hiçbir şekilde ihmal edilemeyeceğini belirtti. Buna karşılık Hz. Fatıma:

– Canım babacığım, sabaha kadar uyumadım. Sabah namazını kılıp yattım, deme gereği duydu. O zaman Efendimiz (a.s.m.), sevgili kızını şöyle müjdeledi:

– Müjdeler olsun sana kızım! Âhirette böyle sıkıntılar görmeyeceksin.

Ayağındaki Oku Namazda Çıkardılar

YÜCE EFENDİMİZİ (A.S.M.) rehber edinen ashabının ve İslâm büyüklerinin namaz kılışı çok muhteşemdir.

İbn-i Mes'ud (r.a.) namaza kalktığında Allah korkusundan iki büklüm olur, namaz kılarken evdekilerin konuşmalarını bile duymazdı. Hz. Ali Efendimizin (r.a.) namaz vakti girdiğinde hâli değişir, rengi atar ve titrerdi. Sebebi sorulduğunda şöyle derdi:

– Bilmez misiniz ki bu vakit, Allah'ın yerlere ve göklere teklif edip de onların yüklenmekten kaçındığı bir emanetin eda vaktidir. Ben bu emaneti yüklenmiş bulunuyorum. Yüklendiğim bu İlâhî emaneti en güzel şekilde eda edip edemeyeceğimi de bilmiyorum...

Yine o muhteşem sahabenin ayağına ok battığında, namazda iken çıkarılmasını istemişti. Çünkü namazda iken bütün zerreleriyle Allah'a yönelip maddî hiçbir şeyi hissetmediği için bu yola başvurmuştu. Demek namaza öylesine kendini kaptırmıştı ki, namaz tıpkı ameliyatlardaki anestezi gibi onu kendinden geçiriyor, dünya ile bağlantısını kesiyordu.

Ayağındaki okun çıkarılması çok uzun sürmüştü. Hz. Ali (r.a.), ameliyat bittiğinde, şu soruyu sormuştu:

– Oku çıkardınız mı?

Yaralıyken Bile Sabah Namazını Kıldı

PEYGAMBERİMİZİN (A.S.M.) güzide sahabeleri namaza öylesine önem verirlerdi ki, onun uğrunda hiçbir engel tanımazlardı. Namaz yolunda savaş, yaralanma, ölüm bile vız gelirdi.

Dünyada iken Cennetle müjdelenenlerden Hz. Ömer (r.a.), kanlı bir suikaste uğramıştı. Yarasından kanlar akarken evine getirilmişti.

– Yemek ister misin, diye sormuşlardı.

– Hayır, cevabını vermişti.

– Su içer misiniz?

– Hayır.

Bunun üzerine etrafındaki sahabeler:

– Namaz kılacak mısınız, diye sormuşlardı.

Hz. Ömer'in âdeta gözleri parlamış, yavaş yavaş enerjisi tükenmekte olan vücuduna can gelmişti.

– Evet, kılacağım, dedi.

O yüce insan, yarasından kanlar akarken sabah namazını kılmış, namazı terk etmeyi aklından bile geçirmemişti.

Namaz Kılmaktan Usanmazdı

PEYGAMBERİMİZİN (A.S.M.) hanımlarından Hz. Zeynep Validemiz, ibadetlerine çok düşküdü. Saatlerce nafie namaz kılar, yine usanmazdı.

Bir gün Hz. Peygamber (a.s.m.) mescide girince, iki sütun arasına çekilmiş bir ip gördü.

– Bu ip neyin nesidir, diye sahabelere sordu.

– Hz. Zeyneb'in ipidir. Gece ayakta namaz kılmaktan yorulunca ona asılarak devam eder, cevabını verdiler.

Bunun üzerine Hz. Peygamber (a.s.m.):

– Hayır, böyle olmaz. Onu hemen çözün. Sizden biriniz zinde olduğu sürece namazını ayakta kılsın, yorulunca da oturarak devam etsin, buyurdu.,

Namazdayken Konuşulanları duymazdı

SAHABELERİN BÜYÜKLERİNDEN olan Abdullah bin Mes'ud (r.a.), namaz kılacağı zaman “dürülmüş elbise” gibi olurdu. Allah huzuruna çıkacağı için duyduğu heyecan ve saygıdan iki büklüm olduğunu görenler şaşırırdı...

Ancak o, namazda iken çevresiyle irtibatını keser, hatta evdekilerin konuştuklarını bile duymazdı. Bazen namaz kılacağı zaman, evdekiler:

– Susun, ses çıkarmayın, Abdullah namaz kılacak, derlerdi.

Ancak o, kendinden gayet emin, namazdaki huşûunu hiçbir şeyin bozamayacağını bildiği için şu cevabı verirdi:

– İstediginizi konuşun... Ben namazdayken sizin konuştuklarınızı duymuyorum.

“Yahudiler Gibi Sallanmayın!”

SAHABELERDEN ÜMMÜ RUMAN (R.ANHA), namaz kılarken sallanıyordu. Onu bu halde gören eşi Hazret-i Ebu Bekir, öyle bir azarladı ki, Ümmü Ruman neredeyse namazdan çıkacaktı.

Daha sonra Hz. Ebû Bekir, şiddetle uyarmasının sebebini şöyle açıkladı:

– Resulullah (a.s.m.) şöyle buyuruyordu: “Herhangi biriniz namaza durduğunda her tarafı sakın olsun, Yahudiler gibi sallanmasın. Zira namazda her tarafın sükûnet içinde olması, namazın tamamındandır.”

Ölmek Üzereyken Bile Namazı Düşünüyordu

SAİD BİN CÜBEYR, TABİÎNDEN, velî ve yüksek ilim sahibi bir âlimdir. Kendisine âlimlerin hazinesi denmiştir. Zalim Haccac'a karşı izzetli bir tavır sergilemiştir. Şehit edilmeden önce Haccac'ın imalı ve iğneleyici sorularına mantıklı ve cesur cevaplar vermiş, her sözünü ayetlerle süslemiştir.

Bütün sıkıştırmalarına rağmen zerre kadar eğilmeyen ve geri adım atmayan Said'e karşı öfkelenen Zalim Haccac, en sonunda onun ölüm emrini vermişti:

– Götürün şunu, öldürün!

Hz. Said, ölüme giderken bile onu uyarmaktan geri durmuyordu:

– Ey Haccac, seni, bir olan ve eşi bulunmayan Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Onun kulu ve elçisi olduğuna şahit tutuyorum.

Haccac, ölüme giderken bile tebessüm eden Said'in hâline şaşırmişti:

– Neye gülüyorsun?

– Senin Allah'a karşı cür'etine, buna karşılık Allah'ın sana karşı hilmine, hoşgörüsüne hayret ediyorum...

– Ben yalnızca, Allah'ın yasaklamasına rağmen toplumun birliğini düzenini bozanları öldürüyorum. Vurun boynunu!

Said, “İki rekât namaz kılmama fırsat ver” deyip kibleye yöneldi. Şu duayla namazına başladı:

“Gökleri ve yeri yaratana, hanif ve teslim olmuş olarak yöneliyorum. Ben müşriklerden değilim.” (En'am Sûresi, 79)

Haccac emretti:

– Onu Hıristiyanların kiblesine döndürün. Taşkınıklarından dolayı ayrılık ve ihtilâf çıkaranların kiblesine... Çünkü o da onların hizbindendir.

Kiblesinden döndürdüler. Hz. Said:

– “Hangi yöne dönerseniz Allah’ın vechi [rızası] oradadır.”

(Bakara Sûresi, 115)

Haccac:

– Biz zahire göre hükmederiz.

Hz. Said:

– Allah’ım! Bana yapılan bu zulmü onun yanına bırakma. Kanımı ondan iste. Beni, Muhammed ümmetinden öldürülen son kişi eyle!
Boynu vuruldu ve şehit olarak cennete uçtu...

Hz. Enes'in Namazı

HZ. ENES (R.A.), sahabelerin önde gelenlerindendi. Annesi Ümmü Süleym onu küçük yaşta Peygamberimizin (a.s.m.) hizmetine vermişti. Hz. Enes (r.a.), on yıl Peygamber Efendimizin (a.s.m.) hizmetinde bulunarak “Hâdim-i Nebevî [Peygamber'in Hizmetkârı]” unvanını almıştı.

Öyle güzel, öyle huşû içinde ve tâdil-i erkâna dikkat ederek namaz kılardı ki, görenler hayran olurdu...

Bir gün Hz. Enes'in namazını tarif eden hadis rivayetçilerinden Sabit, şunları anlatmıştı:

– Enes (r.a.), sizde görmediğim bir şey yapardı. Başını rükûdan kaldırdığı zaman, gören secde etmeyi unuttu diyecek kadar ayakta dikilirdi. Başını secdeden kaldırdığı zaman iki secde arasında da yine gören secdeyi unuttu diyecek kadar dururdu.

Ver O “Ah”ı Bana, Namazımı Vereyim Sana

ASR-I SAADETİ GÜZELLEŞTİREN ve benzersiz hâle getiren özelliklerden birisi de, Mescid-i Nebevî’de cemaatle kılınan namazlardı.

Çünkü, iki cihan serveri Peygamber Efendimizin (a.s.m.) imamlığında kılınan namazlar bambaşka bir feyiz ve maneviyat taşır, sahabeler Efendimizle (a.s.m.) namaz kılmak için can atar, hatta ezandan saatlerce önce mescide akın edenler olurdu.

Bir sahabe günlük işlerini yaparken cemaate geç kalmış, mescide heyecanla ve koşarak gelmişti. Tek derdi, Efendimizin kıldıracağı namaza yetişebilmektir.

Ne var ki, bir kısım sahabenin mescitten çıkmakta olduğunu gördü. Yoksa namaz bitmiş miydi?

Son bir ümitle sahabelere sordu:

– Resulullah’ın kıldıracağı namaz bitti mi?

Arkadaşları şu üzücü cevabı verdiler:

– Evet, namaz bitti.

O yüce namaza, o kudsî cemaate yetişemediğini anlayan sahabe öyle bir “Ah!” çekmişti ki, sahabeler onun pişmanlığını takdir etmişler, Resulullah’la birlikte kılınan namaza duyduğu sevgiye hayran olmuşlardı.

Nitekim sahabeden birisi dayanamamış ve şunları söylemişti:

– Ver o “âh”ını bana. Namazımı vereyim sana.

Bütün Gece İbadet Ederdi

SELMÂN-I FÂRİSÎ (R.A.), gece karanlığı bastığı zaman, namaz kılmaya başlardı.

Namazdan yorulunca dili ile Allah'ı zikretmeye yönelirdi.

Dili zikirden yorulduğu zaman da Yüce Allah'ın varlığına, birliğine delâlet eden âyetleri, onun büyüklüğünü düşünmeye başlardı.

Bundan sonra nefsine şöyle derdi:

– Dinlendin artık, namaza kalk.

Bir süre namaz kıldıktan sonra, diline şöyle derdi:

– Dinlendin artık, Allah'ı zikretmeye başla.

Bütün gece bu şekilde ibadet ederdi.

Namaz Canını ve Malını Kurtardı

SAHABELERDEN EBÛ Mİ'LÂK (R.A.) isminde ticaretle uğraşan bir zat vardı. Bir defasında ticaret için yolculuk yapıyordu. O zamanlarda yol güvenliği yoktu. Bu yüzden karşısına silâhlı bir eşkiya çıktı.

– Neyin varsa çıkar, seni öldüreceğim, dedi. Bu tehdit karşısında Ebu Mı'lâk:

– Maksudın mal almaksa al, dedi. Hırsız ise, malı almakla birlikte izini de kaybettirmek istiyordu:

– Ben sadece senin canını istiyorum, dedi. Ebu Mı'lâk:

– Öyleyse bana izin ver namaz kılayım, dedi. Hırsız:

– İstedığın kadar namaz kıl, deyince Ebu Mı'lâk namaz kıldı ve şöyle dua etti:

– Ey kalplerin sevgilisi! Ey yüce arşın sahibi! Ey her dilediğini yapan Allah'ım! Ulaşılmayan izzetin, kavuşulmayan saltanatın ve arşını kaplayan nurun hürmetine beni şu adamın şerrinden korumanı istiyorum! Ey imdada koşan Allah'ım, yetiş imdadıma!

Ebu Mı'lâk, bu duayı üç defa tekrarladı. Duasını bitirir bitirmez, silâhlı bir atının hızla yaklaştığını gördü. Atlı hırsız bir mızrak saplayarak öldürdü. Sonra da Ebu Mı'lâk'a döndü. Allah'ın lütfuyla kurtulan sahabe:

– Kimsin sen? Allah seninle bana yardım etti, diye şaşkınlıkla sorunca atlı kişi:

– Ben dördüncü kat gökteki meleklerdenim. İlk duanı yapınca gök kapılarının çatırdadığını işittim.

İkinci defa dua edince, gök ehlinin senin kurtulman için feryat ettiğini işittim.

Üçüncü defa dua edince, “Zorda kalan biri dua ediyor!” denildi.

Bunu duyunca Allah’tan, hırsızı öldürmek için beni görevlendirmesini istedim. Allah da kabul etti ve yardımına geldim.

Şunu bil ki abdest alıp dört rekât namaz kılan ve bu duayı yapan kimsenin, zorda olsun veya olmasın duası kabul edilir, dedi.

~

Yaralıyken Mescitte Namaz Kılırdı

MEŞHUR SAHABELERDEN OLAN Sa'd bin Muaz (r.a.) Hazretleri, Hendek Savaşı'nda büyük bir yara almıştı. Yarası ağırlaşınca Peygamber Efendimiz yanına gelip onu kucakladı ve:

– Allah'ım, Sa'd, Senin rızan için Senin yolunda cihat etti. Resulünü de tasdik etti. Ona kolaylık ihsan eyle, buyurarak dua etti.

Sa'd bin Muaz için Mescid-i Nebevî'de çadır kuruldu. Orada istirahat ediyor, namazını kılıyordu. Çok ağır yarasına rağmen namazlarını asla ihmal etmiyordu. Bir müddet sonra şehit oldu.

Peygamber Efendimiz (a.s.m.) vefatına çok üzüldü. Kabri kazılırken etrafa mis gibi bir koku yayılıyordu. Efendimiz onun hakkında şöyle buyurmuştu:

– Sa'd bin Muaz'ın vefatı üzerine Rahman'ın arşı titredi. Onun için yeryüzüne bugüne kadar hiç inmemiş 70 bin melek indi ve cenazesini taşıdı.

Sa'd bin Muaz namazı çok önemserdi. Bu hususta şöyle demişti:

– Müslüman olduğum günden beri namaz kılarken hatırıma hiçbir şey getirmedim. Resul-i Ekrem'in her söylediğinin hak olduğuna inandım, kabul ettim.

Ben üç şeyde kuvvetli olduğum kadar, hiçbir şeyde kuvvetli olmadım.

Birincisi namazdadır. Müslüman olduğumdan beri başladığım hiçbir namazda, bir an önce bitirsem diye hatırıma bir şey gelmedi.

İkincisi; bir cenazeye yardıma çıktığımda cenaze defnedilinceye kadar, ölümden başka hatırımdan hiçbir şey geçmezdi.

Üçüncüsü; Resulullah'ın her buyurduğunu kabul ettim, bunda hiç tereddüt etmedim.

~

Namazda Ameliyat Oldu

TÂBÎÎNDEN URVE BİN ZÜBEYR, huşû ile namaz kılanlardan birisiydi. Bir gün namaza durduğunda, namazını bozacak şekilde ayağını haşerat ısırılmıştı. O halde bile namazına devam etti.

Namazını tamamladıktan sonra ayağını ameliyat etmek gerekti. Doktor müdahale ettiğinde canı çok yanıyordu ki ameliyat yapılamadı. Bunun üzerine yanında bulunanlar:

– Bu adam namaza durdu mu hiçbir şeyden haberi olmaz, dediler.

Böylece Urve bin Zübeyr namaza durdu.

Ameliyat hiçbir acı ve inilti olmadan gayet sessiz geçmişti.

Kendisi de:

– Namazdayken ameliyattan hiç haberim olmadı, diye söyledi.

Develerini Bir Melek Güderdi

İLÂHİLERİ DİLİMİZDEN düşmeyen Yemenli Allah dostu Veysel Karanî, deve çobanlığı yaparak geçinirdi. Çobanlık yaparken bol bol namaz kılar, Cenab-ı Hakka dua ederdi. Allahü Teâlâ, o namaz kılarırken develerini gütmesi için bir melek vazifelendirmişti.

Tabiînin büyük âlim ve velilerinden Rebî' bin Haysem, Veysel Karanî'yi ziyarete gitmişti. Yanına vardığında sabah namazını kılıyordu. Tesbihatını bitirmesini bekledi.

Veysel Karanî, kuşluğa kadar tesbih, zikir ve dua ile meşgul oldu. Daha sonra kalktı, kuşluk namazını kıldı. Öğle vakti girdi, öğleyi kıldı. Tam üç gün, namazı bırakıp da dışarı çıkmadı. Yemedi, uyumadı. Dördüncü gece olunca uykusu gelmişti. Derhal münacata başladı:

– Ya Rabbi! Çok uyuyan gözden, çok yiyen karından sana sığınırım, dedi ve ibadetlerine devam etti.

Üç gün boyunca sabırla görüşmeyi bekleyen Rebî' bin Haysem:

– Bana bu yeter, dedi ve görüşmeden kalkıp gitti...

* * *

Veysel Karani, geceleri hiç uyumazdı.

Bir gece:

– Bu gece kıyam gecesidir, dedi.

Diğer gece:

– Bu gece rükû gecesidir.

Öbür gece:

– Bu gece secde gecesidir, dedi. Bir geceyi ayakta, bir geceyi rükûda, bir başka geceyi de secdede ibadetle geçirdi.

– Ey Üveys, bu kadar uzun geceyi sadece secdede geçirmeye nasıl katlanıyorsun, dediklerinde şu ibretli cevabı vermişti:

– Secdede, sabah olur da ben hâlâ bir kere Sübhâne Rabbiye'l-a'lâ diyemem. Halbuki üç tesbih, sünnettir. Bunu yapamamamın sebebi, meleklerin ibadetini yapmak istememdir. Buna ise gücüm yetmiyor.

Yine bir gün kendisine:

– Namazda huşû nedir, diye sorduklarında:

– Namazdayken böğrüne iğne batırılrsa, duymamaktır, demişti.

~

Namaz Kılarken Ölmek İstiyordu

ÂMİR BİN ABDULLAH HAZRETLERİ, fazilet sahibi bir Hak âşığıydı. Bütün ibadetleri, söz ve işleri ihlâslıydı. Yüzünü tamamen dünyadan çevirmiş, âhirete talip olmuş mübarek bir insandı.

Son derece huzur ve huşû içinde namaz kılan, Allahü Teâlâ'nın sevgili kullarındandı. Namaz kılarken sanki tamamen dünyadan kopar, konuşulan hiçbir şeyi işitmez, yanında olup bitenin farkına varmazdı.

Bir gün kendisine:

– Namaz kılarken hatırına bir şey gelir mi, diye sorduklarında:

– Evet, Allahü Teâlâ'nın huzurunda hesaba çekileceğim gün ile cennetlik veya cehennemlik mi olacağım korkusu gelir, cevabını verdi.

– Bizim hatırımıza gelen dünya düşünceleri veya dünya işlerinden sizin aklınıza bir şey gelir mi, diye sorduklarında ise dedi ki:

– Namazda aklıma böyle bir şey geleceğine, süngülerin uzanıp beni öldürmeleri çok daha iyidir!

Yaptığı ibadetlerin daha makbul, sevabının daha çok olması için her gün gusül abdesti alırdı.

İmam-ı Mâlik, onun her gün gusül abdesti alarak ibâdet ettiğini ve devamlı oruç tuttuğunu söylerdi. Devamlı ve uzun sürelerle namaz kılardı. Onu bütün ömrü boyunca boş gören hiç olmadığı gibi, boş ve faydasız bir işle meşgul olduğunu gören de olmamıştı.

Eskiden köle olan Süheym, Âmir bin Abdullah'ın yanına gitmişti. Namaz kılıyordu. Oturdu. Namazını bitirdi ve ona:

– Çabuk ihtiyacını söyle, çünkü benim acele işim var, dedi. O da:

- Hayırdır inşaallah, acelen nedir, diye sordu.
  - Azrail'i (a.s.), yani ölümü bekliyorum, cevabını verdi. Hemen onun işini gördü ve yeniden namaza başladı.
- Azrail'in, ruhunu namazda almasını isterdi...

Namazda Allah'tan Başka Bir Şey Düşünmezlerdi

NAMAZDA HUŞÛU KEŞFEDEN maneviyat büyükleri, o esnada dünya ile ilgili hiçbir şeyi düşünmezlerdi.

Onlar, “Namaz âhîret işidir; oraya giren dünya ile alâkasını keser” diyerek, namazdan büyük bir haz alırlardı.

Böyle büyük bir zâta:

– Namazda iken aklına başka bir şey gelir mi, diye sordular.

O kişi şu ibretli cevabı verdi:

– Değil namazda, namaz dışında bile aklımdan Allah'tan başka bir şey geçmez.

Yine namazın hakikatini bilen büyük bir zât, aynı soruyu şöyle cevapladı:

– Namazdan daha çok sevdiğim bir şey yok ki namazda onu hatırlayayım...

Gözündeki Kamışın Acısını Duymadı

NAMAZDA İKEN MADDÎ bir acı hissetmeyenlerden birisi de, evliya hanımlardan Rabiâtü'l-Adeviyye idi.

Bir gün namaz kılariken gözüne bir kamış ucu girmiş, namazını kılıp selâm verinceye kadar hiçbir şekilde haberi olmamıştı.

Selâm verince:

– Bir bakın bakalım, gözüme saplanan nedir, diye bağırmıştı.

Etrafındakiler, saplanan kamışı güçlkle çıkarmışlardı. O kadar ilginçti ki, namazda iken hiçbir acı duymayan bu saliha hanım, kamış çıkarılırken ve daha sonra büyük acılar çekmişti...

~

Namazda Hıçkıra Hıçkıra Ağlıyordu

MALİKÎ MEZHEBİNİN kurucusu Malik bin Enes, büyük takva sahibi, ibadetlerine çok düşkün birisiydi. Geceleri çok Kur'ân okur, âyetlerin manasını düşünürken hâlden hâle girerdi.

Eşheb bin Abdilaziz, onun hakkında şunları söylüyor:

– Bir gün halk uyuduktan sonra dışarı çıktım. Malik bin Enes'in evinin önünden geçerken, namaza durduğunu gördüm. Fatiha'yı bitirdikten sonra Tekasür Sûresi'ni zamm-ı sure olarak okumaya başladı. “O gün nimetlerden sorulacaksınız” âyetine gelince uzun uzun ağlamaya başladı. Tekrarlıyor ve ağlıyordu. Öyle hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ki, yerine getirmek için çıktığım ihtiyacıma gidemedim. Ben de onu dinledim. Bu durum sabaha kadar sürdü. Fecir yaklaşınca rükûa gidip namazını tamamladı. Ben de eve gidip abdestimi aldım ve sabah namazı için camiye gittim. Gün ağardıktan sonra etrafında bir ilim halkası oluştu. Yaklaşıp yüzüne baktım; nur saçıyordu. O zaman “Gece namazı çok olanın, gündüz yüzü nur olur” hadisini hatırladım.

Yatsı Abdestiyle Sabah Namazını Kılırdı

HANEFÎ MEZHEBİNİN kurucusu İmam-ı Âzam Ebu Hanife, gösterişten ve çok ibadet etmekle anılmaktan şiddetle kaçınırdı. Buna rağmen, gece ibadetiyle meşhur olanlardandı. Gece çok uzun süre ayakta kalarak namaz kıldığı için kendisine “direk” adı verilmişti. Kırk sene yatsı abdestiyle sabah namazı kıldığı söylenmektedir.

Bazen bir rekâta Kur’ân’ı hatmettiği söylenir. 55 kez hacca giden İmam-ı Azam, sonuncusunda Kâbe’ye girerek iki rekât namaz kılmıştı. İlk rekâta Kur’ân’ın yarısını, ikincisinde de diğer yarısını okuyarak bir hatim yaptığı anlatılır.

Bir gün Hz. İmam giderken iki kişinin kendisi hakkında “İşte yatsı abdestiyle sabah namazını kılan zat budur” diye konuştuklarını duymuştu. Bunun üzerine:

– Ya Rabbi, bu insanları yalancı çıkarma. Ben, senin huzuruna bende olmayan bir sıfatla çıkmaktan hayâ ederim, diyerek ondan sonra yatsı abdestiyle sabah namazını kılmaya başlamış ve bu şekilde kırk sene namaz kılmıştı.

Bir gün İmam-ı Âzam’ın da cemaatte bulunduğu bir gece yatsı namazını kılınıyordu. Namazda Zilzal Sûresi okunuyordu. Namaz bittikten sonra herkes çıkmıştı. İmam-ı Âzam tefekkür halinde, olduğu gibi duruyordu. Caminin müezzini onu rahatsız etmemek için kandili yanar vaziyette bırakarak çıkmış ve onun mescitte kalacağını tahmin ederek kapıyı kilitlemişti.

Müezzin sabah ezanını okuyup içeri girdiğinde, o hâlâ ayakta ve sakalını eline almış şöyle yalvarıyordu:

– Ey zerre kadar hayrı da, zerre kadar şerri de karşılıksız bırakmayan Allah'ım. Bu kulunu cehennem azabından ve ona yaklaştıran şeylerden koru. Bu kulundan rahmetini esirgeme.

İmam-ı Âzam içeri giren müezzini fark etmişti. Zamanın nasıl geçtiğinden haberi yoktu. Yatsı namazı yeni bitmiş zannederek:

– Kandili mi alacaksın, dedi. Müezzin de:

– Hayır, sabah ezanını okudum, dedi. İmam-ı Âzam, sabah olduğunu anladı ve ona:

– Bu gördüğünü kimseye söyleme, diye tembih etti.

* * *

Başka bir zaman birisi İmam-ı Âzam'a gelerek şöyle dedi:

– Ya imam, ben namazlarımı huşû içinde kılamıyorum. Namazda iken ya develerimi olatıyor veya onlarla ilgileniyorum. Oysa siz benden daha zenginsiniz. Peki, siz ibadet zevkine nasıl erişiyor, ibadetlerinizi huşû içerisinde nasıl yapıyorsunuz?

İmam-ı Âzam da şu ibret dolu ve düşündürücü cevabı vermişti:

– Ben develerimi kalbime bağlamam ki; ahıra bağlarım.

~

Koyunlarını Kurtlar Güderdi

TABIÎNDEN VE BÜYÜK velilerden olan Habib-i Râî Hazretlerine Cenab-ı Hak öyle kerametler ihsan etmişti ki, otlattığı koyunlara kurtlar hiç zarar vermezdi. Hatta koyunları kurtlar otlatırdı. Güttüğü koyunları namaz vakitleri bir yere toplar, koyunların bulunduğu yerin etrafına asâsıyla bir daire çizerek namazını kıldardı ki, koyunları o daireden çıkmazlardı. Aynı şekilde cuma namazını kılmak için şehre gidip halkla birlikte bulunurdu.

Evliyadan birisi Habib-i Râî'yi ziyarete gitmişti. Habib-i Râî Hazretleri namaz kılıyordu. Koyunlarını ise kurtlar otlatıyordu. Namazını bitirdikten sonra o zât, Habib-i Râî'ye selâm verdi. Habib-i Râî selâma cevap verdikten sonra o zâta:

– Ey oğul! Ne için geldin, diye sordu. O da:

– Efendim, ziyaretinize geldim. Allahü Teâlâ size hayırlar versin.

Kurtlarla koyunları bir arada görüyorum, dedi. Habib-i Râî Hazretleri:

– Koyunları güden, Hak'la beraberdir de onun için böyledir, buyurdu.

~

“Allah’ım, Ondan Aldıklarını Geri Ver!”

NAMAZ KILARKEN DÜNYAYI unutan, tüm duygularıyla, benliğiyle namazı hissedip yaşayan büyüklerden Ebû Bekir Kettânî, böyle güzel ve engin duygular içinde namaza durmuş, namazda olmanın verdiği huzurla çevresindekileri görmüyor ve duymuyordu.

Böyle bir namaz ânında, arkasından biri ona yavaş yavaş yaklaştı. Birden Ebû Bekir Kettânî’nin üzerindeki kaftanı kaptığı gibi çarşıya doğru koşarak gözden kayboldu.

Biraz dolaştıktan sonra ilk gördüğü tellâla yaklaştı ve kaftanı satmak istediğini söyledi. Tam bu sırada birden ellerinde büyük bir ağrı hissetti. Elleri baktığında şaşırılmıştı.

– Aman Allah’ım, dedi.

Elleri kurumuştu. Gözlerine inanamadı. Yaptığı büyük hatayı anlamıştı. Hemen o namaz kılan zâtın yanına doğru, büyük bir acıyla yol almaya başladı. Yanına vardığında, kaftanını çaldığı insan namaz kılmaya devam ediyordu. Hemen kaftanı Ebû Bekir Kettânî’nin üzerine koydu. Fakat Ebû Bekir Kettânî, ne kaftanın üzerinden alındığından haberdardı, ne de geri konulduğundan.

Namazı bitirir bitirmez hırsızın ayaklarına kapandığını gördü.

Hırsız büyük bir pişmanlık içinde:

– Efendim, ne olur beni bağışlayın, yalvarırım hakkınızı helâl edin, diyordu.

Onun bu sözlerine şaşırın Kettânî:

– Ne oldu, niçin af diliyorsun, diye sordu.

Adam sıkılarak konuştu.

– Az önce sizin üzerinizdeki kaftanı aldım. İhtiyacım vardı. Çarşıda satmaya çalıştım. Ama gördüğünüz gibi, elim kurudu. Ne olur beni affedin!

Ebû Bekir Kettânî:

– Allah’a yemin ederim ki olup bitenlerden hiçbir haberim olmadı, dedi.

– Pişmanım efendim, beni bağışlayın ve dua edin...

Kettanî, adamın durumuna acımıştı. Zaten Allah’tan çok korkan ve çok şefkatli bir insandı.

Hemen o adama dua etti:

– Allah’ım, o benden aldıklarını geri getirmiş. Sen de ondan aldıklarını geri ver.

Bu dua üzerine hırsızın elleri eski hâline gelivermişti.

Elleri kuruyunca müthiş bir üzüntüye kapılan adam, yaşadıklarına inanamıyordu. Büyük bir imtihan yaşamıştı. Tek tesellisi, Kettanî gibi bir maneviyat büyüğünü tanımış olmasıydı.

Çöken Kubbeden Haberi Olmadı

NAMAZ KILARKEN ÂDETA kendini haşir meydanında hesap verir gibi hisseden büyük zatlar vardır. Sanki Cenab-ı Hakk'ın huzurunda onunla konuşur gibi kendinden geçerler.

Böyle yüce şahsiyetlerden biri de Müslim ibni Yesar'dı. Namaz kılarken dış âlemle bütün bağlarını keser, ruhuyla âdeta manevî âlemlere kanat çırpardı.

İşte böyle mutlu, huzurlu ve benzersiz bir namaz ânıydı. Müslim ibni Yesar, Basra'da bir camide namaza durmuş, bütün zerreleriyle Allah'a teslim olmuş, tam bir huşû hâlindeydi.

Bu sırada muhteşem caminin büyük sütunlarından birisi yıkıldı ve arkasından büyük bir gürültüyle kubbe çöktü. Camide bulunan insanlar çığlık atarak dışarıya çıkıyor, kimisi de şaşkınlık ve korku içinde bakıyordu.

Merak eden insanlar dışarıdan gelerek, yıkılan direğe ve çöken kubbeye hayretler içinde bakıyorlardı. Her taraf toz toprak içinde kalmıştı.

Bütün bunlar olup biterken Müslim ibni Yesar namaz kılmaya devam ediyordu. Hiçbir şey duymamış, görmemiş ve hissetmemiş gibi, huşû ve huzurundan bir şey kaybetmemişti.

Dışarıdan gelenler, onun bir direk gibi, olanlardan habersiz, ruhu bedeninden ayrılmışçasına hareketsiz ve durgun hâliyle namaz kılmaya devam ettiğini gördüler.

Selâm verdikten sonra da kendisine hayretle sordular:

– Geçmiş olsun ey Müslim, bir şeyin yok ya...

Olanlara bir anlam veremeyen Müslim ibni Yesar, etrafındaki yıkıntıya bakarak, biraz da hayret içinde sordu:

– Hayrola, ne oldu?

Bu duruma şaşırarak topluluk, ona sordu:

– Şu yıkılmış direği görmüyor musun?

– Ne zaman yıkıldı?

– Şimdi sen namaz kılarken az kaldı üzerine yıkılacaktı, dediler.

Hiç duymadın mı?

O da sakin ve ağırbaşlı hâlini koruyarak cevap verdi:

– Benim bundan hiç haberim yoktu.

Etrafındakiler, daha bir hayret ettiler...

~

Cemaatsiz Namaz Kılmazdı

OSMANLILAR ZAMANINDA İstanbul'da yetişen büyük velilerden Merkez Efendi, ergenlik çağına geldiği günden ömrünün sonuna kadar hiç cemaatsiz namaz kılmamıştı. Eğer öğle ve yatsı namazlarında cemaate yetişememiş ise, namazını kılmış olanlardan birkaç kimseye şu ricada bulunurdu:

– Hayatımda hiç cemaatsiz farz namaz kılmadım. İmam olayım da sizlerle namaz kılalım. Aynı namazı tekrar kılmanın zararı olmaz. Sonra kıldığınız nafîle olmuş olur.

Merkez Efendi, her yerde, her zaman namazı anlatmaktan geri durmazdı. Bir yere giderken, yolda bir çiftçiyi tarlasında çalışır görse, yanına varır ve şöyle sorardı:

– İmanı bilir misin? Namazın farzları hakkında malûmatın var mı?

Eğer bilmiyorsa güzelce anlatır. “Mü'min ile kâfiri ayıran fark, namazdır” hadis-i şerifini naklederdi.

~

Namaza Şeytan Uyandırdı

BAYEZİD-İ BİSTAMÎ, ÇOCUKKEN bir gün cami avlusunda oynuyordu. Oradan geçmekte olan büyük velilerden Şakik-i Belhî kendisini görüp:

– Bu çocuk büyüyünce zamanının en büyük velisi olacak, buyurdu.

Yine bir gün hadis âlimlerinden bir zât onu görünce çok hoşuna gitti. Zekâ ve anlayışını ölçmek için sordu:

– Güzel çocuk, namaz kılmasını güzelce biliyor musun?

Bayezid-i Bistamî de ona:

– Evet, Allah dilerse becerebiliyorum, cevabını verince:

– Nasıl, diye sordu.

Bayezid-i Bistamî:

– Buyur ya Rabbi, diyorum. Allah'ın emrini yerine getirmek üzere tekbir alıyor, Kur'ân-ı Kerim'i tane tane okuyor, tâzim ile rükûa varıyor, tevazu ile secde ediyor, vedalaşarak selâm veriyorum, dedi. O zât hayran kalarak:

– Ey sevgili ve zeki çocuk! Sende bu fazilet ve derin anlayış varken, insanların gelip başını okşamalarına niçin izin veriyorsun, diye sordu. Bayezid-i Bistamî:

– Onlar beni değil, Allahü Teâlâ'nın beni süslediği o güzelliği mesh ediyorlar. Bana ait olmayan bir şeye dokunmalarına nasıl engel olabilirim, cevabını verdi.

* * *

Allah aşkında o kadar ileri ve ibadette o derece yüksekti ki, namaz kılarken Allah korkusundan göğüs kemikleri gıcırdar, yanında bulunanlar bunu duyarlardı.

Bayezid-i Bistamî, bir gece çok uykusuz ve yorgundu. Bu yüzden uykusu çok ağırlaşmış, sabah namazına uyanamamıştı. Namazını kaza edip ağlayıp inledi, sel gibi gözyaşı döktü. O kadar çok tövbe ve istiğfar etti ki, üzüntü ve acıdan yanan kalbini sevince boğacak şöyle bir ses işitti:

– Ey Bayezid, bu günahını affettim. Pişmanlık ve ağlamana da, yetmiş bin namaz sevabı ihsan ettim.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra yine uyku bastırdı. Şeytan gelip, Bayezid-i Bistamî'nin mübarek ayağından tutarak uyandırdı:

– Kalk, namazın geçmek üzere, dedi. Bayezid-i Bistamî, karşısında şeytani görünce şaşırıldı:

– Ey mel'un! Sen hiç böyle yapmazdın. Herkesin namazının geçmesini, kazaya kalmasını isterdin. Şimdi nasıl oldu da beni uyandırdın?

Şeytan şu cevabı verdi:

– Birkaç ay önce sabah namazını kaçırdığında, pişmanlığın ve üzüntünün sebebiyle çok ağlayıp inlediğin için affedilmiş, ayrıca yetmiş bin namaz sevabı almıştın. Bugün, o kadar sevaba kavuşmayasın diye seni uyandırdım!

Ömrü Boyunca Hiç Namazlarını Kazaya Bırakmadı

İSTANBUL'DAKİ MEŞHUR Bayezid Camii'nin açılışı yapılıyordu.

Tarihe “veli” ünvanıyla geçen Sultan İkinci Bayezid, kendi adını taşıyan camiin içine girdiğinde, kalabalığa şöyle seslendi:

– Hiç namazını aksatmamış birisi mihraba geçsin, imam olsun.

Hiç kimse çıkmayınca kendisi mihraba yürüdü ve:

– Hamdolsun ki biz hazerde ve seferde (barışta ve savaşta), namazımızı hiç terk etmedik, diyerek imam oldu.

~

Cehennem Korkusundan Uyuyamazdı

ALLAH'IN SEVGİLİ KULLARINDAN olan Süfyan-ı Sevrî, takvasıyla ve çok ibadet etmesiyle meşhurdu.

Sadece gecenin ilk saatlerinde, az bir süre uyur, sonra irkilerek, korku içinde kalkar ve:

– Cehennem, cehennem... Cehennem endişesi beni uykudan, dünya zevklerinden alıkoyuyor, derdi.

Hemen abdestini alır:

– Allah'ım, söylemeye gerek yok. Sen ihtiyacımı gayet iyi bilirsin! Sadece beni cehennemden korumanı diliyorum, şeklinde dua ederdi.

Bu büyük Allah dostu, saatlerce namaz kılar, gündüz olduğunda, gece namazında ayaklarına biriken kanın geri dönmesi için, başını yere koyup ayaklarını duvara yaslardı.

Namazdan Dizleri Nasır Bağlamıştı

SOYU, PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN (A.S.M.) akrabalarının soyuna dayanan Ali bin Abdullah namaz kılmayı çok severdi ve namaz içindeki huşû ve huzurdan ayrılmak istemezdi. Âdeta gün içinde geçen vakitlerinin tamamını namaz içinde geçirmek isterdi. Günde bin rekât namaz kılardı. Bu kadar çok namaz kılmasından dolayı kendisine “çok secde eden” anlamında “Seccâd” ismi verilmişti.

Ali bin Abdullah'ın beş yüz zeytin ağacı bulunan bir bahçesi vardı. Her gün, her bir ağacın altında iki rekât namaz kılardı. Bu sebeptendir ki kendisine ayrıca dizleri nasırlı anlamına gelen “Zü's-Sefenât” lâkabı da verilmişti.

Âlimlerden Said Tenuhi ise, ağlayarak namaz kılmasıyla meşhurdu. Namaza durunca çok geçmez sakalından aşağı gözyaşları akmaya başlardı.

Onu gören birisi şöyle demişti:

– Ey üstad, senin şu şekilde kıldığın iki rekât namazını bana ver, sana iki aylık namazımı vereyim.

~

Namazla Kölelikten Kurtuldu

TEBE-İ TÂBÎİN DÖNEMİNDE yaşamış büyük evliyadan, hadis ve fıkıh âlimi Abdülvahid bin Zeyd, hizmetlerini görmesi için bir köle satın almıştı. Gece evinde kalmasını istedi. Fakat geceleri kapılar kapalı olduğu halde evde yoktu. Sabah olunca eve geldi ve ona üzeri işlenmiş bir dirhem altın verdi.

– Bunu nereden aldın, deyince:

– Efendim, ben size her gün böyle bir dirhem vereceğim. Karşılığında geceleri beni serbest bırakmanızı istiyorum, dedi.

O günden sonra her gece evden çıkıp gider, sabahleyin döner ve bir dirhem getirirdi. Aradan bir müddet geçti. Bir gün komşusu yanına gelip:

– Kölen mezarları açıyor, kefen soyuyor, dedi.

Bu söz onu çok üzdü.

– Ben onu eve hapsedeceğim, dedi.

Kapıları kilitledi.

Akşam oldu, yatsı namazından sonra kölesi evden gitmek üzere kalktı.

Kapalı kapılara işaret edince, kapılar açılıveriyordu. Evden çıktı. Bu halde peşine düşüp gizlice onu takip etti.

Kurak bir yere vardı. Elbisesini çıkarıp üzerine eski bir çul giydi. Sabaha kadar namaz kıldı. Sabaha doğru şöyle dua etti:

– Ey yüce sahibim! Efendime götüreceğim ücreti gönder!

Gökten üzerine bir dirhem düştü, alıp cebine koydu.

İbni Zeyd bu işe çok hayret etti. Kalkıp abdest aldı ve iki rekât namaz kıldı. Onun hakkında yanlış düşündüğünden dolayı tövbe edip, Allahü Teâlâ'dan af diledi. Sonra da bu kölesini azat etmeye,

serbest bırakmaya karar verdi. Fakat kölesi kayboldu... Bir türlü bulamadı. Bu sebeple çok üzüldü ve kederi gittikçe arttı. Bulduğu kurak yerin de neresi olduğunu bilmiyordu. Bir müddet sonra karşısında kırata binmiş biri dikildi ve:

– Ey Abdülvâhid! Burada ne oturuyorsun, dedi.

Durumu baştan sona anlattı. Atlı:

– Senin bulunduğun bu yer ile memleketin arası ne kadar mesafedir, biliyor musun, dedi.

– Hayır, bilmiyorum, cevabını verdi.

– Sür’atli giden bir süvari için altmış konaklık mesafedir. Şimdi sen bulunduğun yerden ayrılma. Kölen bu gece yanına dönecek, dedi.

Oturup bekledi. Ortalık kararınca bir de baktı ki, kölesi geldi. Yanında bir sofraya vardı. Sofranın üzeri her çeşit yiyeceklerle doluydu. Kendisine:

– Buyur ye efendim, dedi.

O benzerini görmediği yiyeceklerden yedi. Sabah namazından sonra kölesi elinden tutup dua etti. Sonra birkaç adım attılar. Birdenbire kendisini evinin önünde buldu. Kölesi ona dönüp:

– Efendim, siz beni azat etmeye karar vermediniz mi, dedi.

– Evet, dedi.

Kölesi, yerden bir taş alıp azat edilme bedeli olarak ona verdi. Bir de baktı ki, taş altın oldu... Sonra ayrılıp gitti.

Onun ayrılığından dolayı çok üzüldü ve hep hasretini çekti.

Bu hadiseyi komşularına anlatıp:

– O, mezar soyan değil, nur saçan imiş, dedi.

Komşuları onun kerametlerini duyunca ağlayıp, hakkında yanlış düşündüklerinden dolayı pişman olup tövbe ettiler...

Namazı Yaşayanlar

~

Arıların Soktuğunu Duymuyordu

BÜYÜK HADİSÇİLERDEN İmam-ı Buhârî, çok muttakî, ibadetlerine düşkün bir âlimdi. Namazdaki huşûu ve ihlâsı çok fazlaydı.

Bir gün huşû içinde namaz kılıyor, etrafında olup bitenleri hiç duymuyordu.

Namaza kendisini öyle vermişti ki, arılar kendisini tam on yedi defa soktuğu halde namazını bozmadı.

Çünkü onların soktuğunu hiç hissetmiyordu.

Ne zaman ki, namazı bitmiş, sağına soluna selâm vermişti ki acıları hissetmeye başladı.

Eli yüzü şişmiş, arıların soktuğu yerler sızlamaya başlamıştı.

İşte o zaman kendisini arıların soktuğunu fark etti...

Ölüm Döşğinde Bile Namazını Terk Etmedi

BÜYÜK EVLİYADAN Cüneyd-i Bağdadî ölüm döşğinde iken yanına bir genç girdi. Artık Cüneyd'in dünyaya veda vakti gelmiş, hastalığı ağırlaşmış, yüzü şişmişti. O hâliyle bile yine namaz kılıyordu. Onun ölüm döşğinde bile namaz kılmasına şaşırان genç sordu:

– Bu hâlde de mi namazını terk etmiyorsun?

Cüneyd selâm verdikten sonra şu ibretli cevabı verdi:

– Bu namaz öyle bir vasıtaadır ki biz Allah'a onunla kavuştuk.

Onu terk etmek istemeyiz...

Cüneyd-i Bağdadî Hazretleri vefat ettikten sonra Muhammed bin İbrahim onu rüyasında gördü.

Onun hesabını nasıl verdiğini, kabirde nasıl bir muamele gördüğünü çok merak ediyordu.

Bunun için heyecanla sordu:

– Allah sana ne yaptı?

Cüneyd şu cevabı verdi:

– O işaretler, o ibareler, o ilimler, şekiller, âdetler hep gitti. Yalnız gece seher vakitlerinde kıldığımız o rekâtçıklar bize yaradı. Ârifler için ibadetler, meleklerin başına konan taçlardan daha güzeldir.

Elbette ilim öğrenmek, ahlâklı olmak çok önemliydi. Cüneyd, belki de bu sözüyle, ihlâsla kılınan namazların ahirette ne büyük ikramlara vesile olduğunu anlatmak istiyordu...

Namaz İçin Kelepçeler Çözüldü

BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİ, çocukluğundan beri namaza büyük ehemmiyet verir, gece kılınan teheccüt namazını bile ihmal etmezdi. Genç yaşlarında Mardin'e gelmişti. Burada insanları tembel ve umursamaz görmüştü.

Onları ilme ve çalışmaya teşvik ediyor ve büyük ilgi görüyordu.

Vali, bu durumdan rahatsız olmuştu. Arkasında siyasî bir amaç olduğunu düşünmüş ve onu şehirden çıkarmak istemişti.

İki jandarma çağırdı.

– Onu Bitlis'e götüreceksiniz, dedi.

Bediüzzaman'ın ellerini kelepçelediler ve yola çıktılar.

Yolda namaz vakti girmişti. Jandarmalara:

– Şu kelepçeleri açın, namaz kılmak istiyorum, dedi.

Jandarmalar, kaçabileceğinden korkarak kelepçeleri açmayı kabul etmediler.

Bunun üzerine Bediüzzaman, jandarmaların şaşkınlık dolu bakışları arasında, demir kelepçeleri çözerek yere bıraktı. Yakınlarındaki pınardan abdest aldı ve namazını kıldı.

Jandarmalar sadece seyrediyorlardı.

Bediüzzaman, namaz kıldıktan sonra:

– Tamam, dedi. Benim işim bitti, şimdi kelepçeleri takabilirsiniz.

Jandarmalar, Bediüzzaman'ın ellerine kapandılar:

– Biz şimdiye kadar sizin muhafızınız idik, bundan sonra hizmetkârınızız, diyerek Bitlis'e kadar ona saygıyla eşlik ettiler.

Bu olay bir anda bütün bölgede duyuldu. Yıllar sonra:

– Kelepçeleri nasıl çözdün, diye kendisine sorulduğunda şöyle cevap vermişti:

– Ben de bilmiyorum. Olsa olsa namazın kerametidir.

~

Kur'ân Dinlerken Bayıldı

OSMAN BİN İSA EL-BAKILLÂVÎ, takva sahibi, ibadetlerine ve bilhassa namaza düşkün bir zattı.

Ebu'l-Hüseyin Muhammed onu anlatırken şöyle der:

– İçinde bulunduğum şu huzurlu hal, Osman el-Bakillâvî'nin bereketindedir. Çünkü ben devamlı onunla namaz kılardım. O da namaz bitince elini göğsüme değdirir ve dua ederdi. İşte onun duasından geliyor benim bu hâlim...

Onun mescitte bir itikâf köşesi ve gusül abdesti aldığı küçük bir odası vardı. Bu iki köşe arasında namazını kılardı. Bir gece Hâkka Sûresi'nin “O gün kıyamet kopar...” âyetini okuduğunda ansızın bir

çığı attı ve baygın bir şekilde yere düştü. Mescitte herkes yüzükoyun yere düşmüştü...

Kabirde Bile Namaz Kılmak İstiyordu

TABİÎNDEN SÂBİT EL-BÜNÂNÎ HAZRETLERİ, namaz kılmayı çok severdi. Bir yere gitmek için yolda yürürken rastladığı her camiye girer, namaz kılardı. Bu Allah dostu, gece ibadetini de çok sever, bundan büyük haz alırdı.

– Gece ibadetinden daha zevkli bir şey bilmiyorum, sözü meşhurdur.

Namaza öylesine bağlıydı ki, şöyle derdi:

– Namaz, Allah'ın yeryüzündeki en büyük nimetidir. Eğer Allah (c.c.) namazdan daha faziletli bir şeyi kabul etseydi, şöyle buyurmazdı: “Mabette namaz kılarken melekler Zekeriyya'ya seslendiler...”

Bir gün Sâbit el-Bünânî hastalanmış, gücü kuvveti kesilmişti. Kendisini ziyaret için yanına gelenlere şöyle dedi:

– Kardeşlerim! Önceden namaz kıldığım gibi namaz kılamıyorum, önceden oruç tuttuğum gibi oruç tutamıyorum. Dostlarımın yanına inip onlarla Allah'ı zikrederdim, şimdi bunu da yapamıyorum. Allah'ım! Bu üç şeyden beni alıkoyduğuna göre, benim için artık yaşamamanın bir anlamı kalmadı.

Duası biter bitmez Allah'ın rahmetine kavuştu...

Onun eskisi gibi namaz kılamadığından dolayı ölmek için dua etmesini ve hemen can vermesini görenler, hayretten donakalmışlardı.

Onu bizzat elleriyle mezara koyanlardan Şeyban bin Cisr ve bir arkadaşı, cesedin üzerindeki kerpiçleri düzeltirken bir kerpiç aşağı doğru düşer ve kabir açılır.

Bir de ne görsünler!

Sabit el-Bünanî orada da namaz kılıyor. Şaşıp kalırlar.

Sabit'in evine gidip gördüklerini kızına anlatırlar. Kızı şöyle karşılık verir:

– Babam elli senedir gece ibadet eder, seherlerde de şu duayı yapardı: “Allah'ım, eğer kabirde birilerine namaz kılmayı nasip edeceksen, ben de onlardan olayım!”

~

Eşkıyayı Islah Eden Namaz

EŞKIYALAR PUSUDA bir kervanı bekliyorlardı. Fudayl bin İyâz, bir ağacın altında ibadetle meşguldü. Kervancılardan biri, kervanın sarıldığını görünce kervandaki bütün altınları topladı. Kenarda birinin namaz kıldığını görüp yanına gitti. Namaz kıldığı için onu emin görüp:

– Bunları sana emanet ediyorum. Sonra gelir alırım, dedi. Fudayl ise:

– Şuraya koy, dedi. Adam kervanın yanına döndü.

Eşkıyalar kervanı soyup, üzerlerinde bulunan bütün malları alıp götürdüler. Kervan yoluna devam edecekti. O şahıs, altınlarını almaya geldi. Namaz kılanı eşkıyaların yanında görünce, onların reisi olduğunu anladı. İçinden “Eyvah, kuzuyu kurda emanet etmişim!” diye düşünürken eşkıyaların reisi:

– Altınlarını koyduğun yerden al, dedi.

Adam altınlarını noksansız olarak koyduğu yerde görünce, gözlerine inanamadı ve sevinerek gitti.

Eşkıyalar sordu:

– Reis, altınları niye verdin?

– Bu adam beni iyi bir kimse sanıp altınları bana emanet etti. Emanete hıyanet olmaz...

Daha sonra ciddi bir nefis muhasebesi yapan Fudayl, eşkıyalığı bırakıp tövbe ve istiğfar etmeye karar verdi.

Böylece kıldığı namaz bereketiyle eşkıyalıktan, kötülüklerden el çekip hidayete kavuştu ve evliyanın büyüklerinden oldu.

Çünkü namazla eşkıyalık bir arada yürümez. Ya namaz kötülüklerden el çektirir yahut eşkıyalık namazdan alıkoyar...

Cenab-ı Hak da, doğru namazın bütün kötülüklerden alıkoyacağını Kur'ân-ı Kerim'de belirtmiştir.

~

Onunla Teheccüd Kılmak İçin Cinler Bile Uyanırdı

ABDÜLAZİZ BİN SELMAN HAZRETLERİ, teheccüd namazına büyük ehemmiyet verirdi. Geceleri bir müddet uyuduktan sonra kalkar, büyük bir huşû ve tâdil-i erkânla teheccüdünü kıldardı.

Bazı Allah dostları öyle cazip ve güzel namaz kılarlar ki, onların arkasında melekler ve cinler bile cemaat olurlar. İşte Abdülaziz bin Selman da bunlardan birisiydi.

Onun oğlu Muhammed, babasının yaşadığı harika halleri anlatırken şöyle derdi:

– Babam ibadet etmek için geceleyin kalktığında, evde çok şiddetli bir gürültü ve ağızdan çıkarılan su sesleri duyulurdu. Babamla teheccüd namazı kılmak için uyanan cinleri görürdük...

Namazlarını Kâbe'de Eda Etiler

OSMANLI PADİŞAHLARINDAN Sultan Ahmed'in kendisine büyük bir muhabbetle bağlı bulunduğu Aziz Mahmud Hüdâî, saraya davetli olduğu bir günde abdestini tazelemek istemişti. Hüdâî abdest alırken suyunu bizzat sultan dökmüş, havlusunu da padişahın annesi tutmuştu.

Valide Sultan havluyu verirken gönlünden "Hazret-i şeyhin bir kerametini görseydim..." diye geçirmişti. Hz. Hüdâî de keşfen durumu fark edince:

– Hayret, bazı kimseler bizden keramet isterler! Cihan padişahı elimize su döküyor, valideleri havlu tutuyor; bundan daha büyük keramet mi olur, buyurmuştu.

* * *

Şöhreti her yana yayılmış olan Hüdâî'nin durumunu bir fakir seyyah da duyup dergâhına gelerek huzurunda kalben ve ruhen feyiz bulmak ister.

Huzura geldiğinde hiç ummadığı bir tarzda şeyhi çok kıymetli bir kürkün içinde görünce şaşırır ve bunu tarikatla, maneviyatla bağdaştıramaz. Vakit, ikinci namazı vaktidir ve cemaat henüz sünnet kılmak üzere ayağa kalkarken farz için kamet getirilir.

Bu sırada dervişin gönlünden "Sünnet kılınmadan farza duruluyor!" şeklinde bir düşünce geçer. Bu sırada Hüdâî, bu dervişin kolundan tutar. Derviş elindeki postu yere bırakır. Hüdâî de sırtındaki kürkü çıkararak, tam farza duracakları anda

kendilerini Beytullah'ta, yani Kâbe'de bulurlar. Seyyah derviş, hayretler içinde namazını tamamladıktan sonra:

– Efendim, postum dergâhta kaldı, der. Hz. Hüdâî de:

– Bizim kürk de orada kalmadı mı, diye mukabele eder ve her ikisi de tekrar bir anda dergâha dönerler. Bilahare Hz. Hüdâî, bu biçareye lütuf ve ikramda bulunur.

~

Hapishanede Kılınan Namaz

HORASAN VALİSİ Abdullah bin Tahir, çok âdil biriydi. Jandarmalar birkaç hırsız yakalamış, valiye bildirmişlerdi. Getirilirken hırsızlardan birisi kaçtı. O sırada Hiratlı bir demirci, Nişabur'a gitmişti. Demirciyi, gece eve giderken, jandarmalar yakaladılar ve diğer zanlılarla beraber valiye çıkardılar. Vali şöyle emretti:

– Hepsini hapsedin!

Bir suçu olmayan demirci, hapishanede hemen abdest alıp namaz kıldı. Ellerini açıp yüreği yana yana Allah'a yalvardı:

– Ya Rabbi! Bir suçum olmadığını ancak Sen biliyorsun. Beni bu zindandan ancak Sen kurtarırsın!

Vali rüyasında dört kuvvetli kimse gelip, tahtını ters çevirecekleri zaman uykudan uyandı. Hemen kalkıp abdest aldı, iki rekât namaz kıldı. Yine uyudu. Tekrar o dört kimsenin tahtını yıkmak üzere olduğunu gördü ve uyandı. Kendisinde bir mazlumun âhı olduğunu anladı. Hemen hapishane müdürünü çağırıp sordu:

– Acaba bu gece hapishanede mazlum birisi kalmış mı?

Müdür cevap verdi:

– Bunu bilemem efendim. Yalnız biri namaz kılıyor, çok dua ediyor, gözyaşları döküyor.

– Hemen adamı buraya getiriniz, dedi.

Demirciyi valinin yanına getirdiler. Vali hâlini sorunca durumu anladı:

– Sizden özür diliyorum, dedi. Hakkını helâl et ve şu bin gümüş hediyemi kabul et. Herhangi bir arzun olunca bana gel.

Demirci şu cevabı verdi:

– Ben hakkımı helâl ettim. Verdiğiniz hediyeği kabul ettim. Fakat işimi, dileğimi sizden istemeye gelemem.

– Neden gelemezsin?

– Çünkü benim gibi bir fakir için, sizin gibi bir sultanın tahtını birkaç defa tersine çevirten sahibimi bırakıp da dileklerimi başkasına söylemek kulluğa yakışır mı? Namazlardan sonra ettiğim dualarla beni nice sıkıntılardan kurtardı. Pek çok muradıma kavuşturdu... Nasıl olur da başkasına sığınırım? Rabbim, nihayeti olmayan rahmet hazinesinin kapısını, ihsan sofrasını herkese açmış iken başkasına nasıl giderim? Kim istedi de vermedi? Kim geldi de boş döndü? İstemesini bilmezsen alamazsın. Huzuruna edeple çıkmazsan rahmetine kavuşamazsın!

~

Beğenilen Namazın Mükâfatı

HİNDİSTAN'IN BÜYÜK VELİLERİNDEN Hâce Osman, bir gün namazdayken gaipten bir ses:

– Ey Osman, namazını beğendim ve kabul ettim. Dilediğini iste, vereyim, dedi.

Namazdan sonra:

– Ya Rabbi! Ben senden Seni istiyorum, dedi.

Yine:

– Ey Osman! İsteğini kabul ettim. Başka ne istersen iste ki vereyim, deyince, Osman Hârûnî:

– Ya Rabbi! Muhammed (a.s.m.) ümmetinden olan bütün Müslümanların günahkârlarını affet, diye niyazda bulundu.

Bunun üzerine o ses:

– Onlardan otuz bin günahkârı sana bağışladım, dedi.

Osman Hârûnî bundan sonra her namazının arkasından hep böyle dua eder ve aynı cevabı işitirdi. Onun duası ile affedilenlerin sayısını ancak Cenab-ı Hak bilir...

~

Namazı Beytullah'ta Kıldı

ÖYLE ALLAH DOSTLARI vardır ki, onlar namazlarını Kâbe'de eda ederler. Bütün mü'minlerin görmeyi arzu ettiği Beytullah'ı her gün beş defa görme şerefine nail olurlar...

İşte, Allah'ın bu büyük lûtfuna erişenlerden birisi de, Gaziantep velilerinden Gözükızıl Mehmed Baba idi. Bir cuma günü bir sokağın başında otururken minareden ezan okunmaya başladı.

Adamın biri onu görünce şaşırmişti. Cuma günü olmasına rağmen Gözükızıl Mehmed Baba hâlâ camiye gitmiyordu. Sabredemeyip:

– Sen burada miskin miskin ne oturuyorsun? Namaza bile gitmiyorsun, diyerek nezaketsiz bazı sözler sarf etti.

Gözükızıl Mehmed Baba yerinden kalkarak adama bir tokat vurdu. Adam o anda kendini Mekke'de buldu. Mehmed Baba'nın Beytullah'ta namaz kıldığını gördü. Namazdan sonra birlikte dışarı çıktılar. Mehmed Baba bir tokat daha attı. Adam kendini Gözükızıl'la konuştuğu yerde buldu. Gözükızıl Mehmed Baba ona:

– İşte biz böyle namaz kılarız, buyurdu...

~

Hem Ders Verdi, Hem Namaz Kıldı

MISIR'DA YETİŞEN EVLİYANIN büyüklerinden ve kelâm âlimi Ebü'l-Abbas el-Mülessem'in sohbetinde bulunan Abdülgaffar bin Nuh anlatıyor:

Bir gün Ebü'l-Abbas sohbet ediyor, biz de dinliyorduk. Sohbeti dinleyenler çok büyük zevk alıyorlardı. O sırada ileride bir genç de abdest alıyordu. Abdestini bitirdikten sonra, Ebü'l-Abbas o gence:

- Nereye ey evlâdım, diye sordu. O da:
- Camiye, namaz kılacağım, diye cevap verdi. Ebü'l-Abbas:
- Ben namazı kıldım, buyurdu.

Talebelerin yanından hiç ayrılmadığına göre, namazı ne zaman kılmış olabileceğini düşünen bir talebesi, hemen mescide gitti. İnsanlar mescitten çıkıyorlardı. Cemaate hocasını sordu. İçeride olduğunu, namazdan sonra biraz sohbet ettiğini, onun için biraz geciktiklerini söylediler.

Bunun keramet olduğu anlaşıldı. Yani o, Allahü Teâlâ'nın izniyle bir anda hem namazda bulunmuş, hem de talebelerinin yanında görünmüştü...

Hapisteyken Camide Namaz Kılıyordu

BEDİÜZZAMAN, İMAN VE Kur'ân'a yaptığı hizmet sebebiyle Denizli hapsinde yatıyordu. Halk onu birkaç kez çeşitli camilerde sabah namazında görmüştü. Savcı camide görüldüğünü işitince hapishane müdürüne hiddetle:

– Bediüzzaman'ı sabah namazında dışarıya, camiye çıkarmışsınız, dedi.

Hemen bir araştırma yapıldı. Hapishaneden dışarıya kesinlikle çıkmadığı anlaşıldı.

Benzer bir olay, Eskişehir Hapishanesi'ndeyken de yaşanmıştı. Bir cuma günü, hapishane müdürü, kâtip ile otururken bir ses duymuştu:

– Müdür Bey! Müdür Bey!

Müdür sesin geldiği yöne baktığında Bediüzzaman ona yüksek bir sesle:

– Benim mutlaka bugün Ak Cami'de cuma namazında bulunmam lâzım, dedi.

Hapis şartlarında böyle bir isteğe şaşırın Müdür Bey:

– Peki Efendi Hazretleri, diye cevap verdi.

Kendi kendine, “Herhalde Hoca Efendi kendisinin hapiste olduğunu ve dışarıya çıkamayacağını bilemiyor” diye söylendi ve odasına çekildi.

Öğle vakti, Bediüzzaman'ın gönlünü alayım, Ak Cami'ye gidemeyeceğini izah edeyim düşüncesiyle Üstadın koğuşuna gitti. Koğuş penceresinden bakınca Bediüzzaman'ı içeride göremedi. Hemen jandarmaya sordu. Jandarma da şaşırmıştı:

– İÇerideydi, üstelik kapı da kilitliydi, cevabını verdi.

Bunun üzerine müdür derhal camiye gitti. Bediüzzaman'ın birinci safta, sağ tarafta namaz kıldığını gördü. İnanamadı. Namazın sonlarında Bediüzzaman'ı yerinde göremeyince şaşkınlığı iyice artmıştı. Hemen hapishaneye döndü. Hüccresinde Hazret-i Üstadın “Allahü Ekber” diyerek secdeye kapandığını görünce hayretler içinde kaldı.

~

Cemaati Ruhanîlerdi

TASAVVUF İLMİNİN İLERİ gelenlerinden, son asır âlim ve velilerinden Abdülhakîm Arvâsî'nin otuz yıl boyunca yanından ayrılmayan yakını Şakir Efendi, başından geçen ilginç bir olayı şöyle anlatır:

– Bir sabah dergâhın mescidinde namaz kılıyorduk. Efendi ile ikimizdik... Her zamanki gibi beni imam yaptılar. Mescidin giriş kısmı baştanbaşa camekân olduğundan girişteki sofa şeklinde oturma yerinden mescidin içi apaçık görülürdü.

Biz namaza hazırlanırken bizim hanım da gelip sofa kısmında çaylarımızı hazırlamaya koyulmuştu.

Namaz ve dua bitince sofaya geçtik. Gördük ki semaverin etrafında iki çay bardağı yerine bir sürü bardak vardı... Hanıma:

– Bu kadar bardağa lüzum yok, niçin ikiden çok bardak getirdin, deyince, şu cevabı aldım:

– Hayret! Arkanızda büyük bir cemaat vardı. Şimdi dağılmış...

Örnek Bir Namaz

EVLIYANIN BÜYÜKLERİNDEN Hâtim-i Es'am'a, birisi:

– Nasıl namaz kılarırsın, diye sordu. O da şöyle buyurdu:

– Namaz vakti gelince temiz bir kalple niyet ederek abdest alırım. Abdest uzuvlarımı yıkar, kalben de tövbe ederim.

Sonra camiye giderim. Mescid-i Haram'ı gözümün önüne getirir, Makam-ı İbrahim'i iki kaş arasında tutar, cenneti sağımda, cehennemi solumda, Sıratı ayaklarımın altında, can alıcı meleği arkamda düşünür, kalbimi Allahü Teâlâ'ya ısmarlar, sonra tazimle "Allahü Ekber" der, hürmetle kıyam, heybetle kıraat, tevazuyla rükû, tazarrû ile secde, hilm ile tahiyyat, şükürle selâmı yerine getiririm.

Benim namazım böyledir...

~

Peygamberimizin Beğendiği Namaz

OSMANLI'NIN ÂLİM VE velilerinden olan Mahmud Kefevî Hazretleri, bir gece, rüya ile mânâ âleminde Resulullah Efendimizin (a.s.m.) huzur-u şeriflerine girmişti.

Mecliste Hz. Ebû Bekir (r.a.), Hz. Ömer (r.a.), Hz. Osman (r.a.) ve Hz. Ali ile Ashâb-ı Kiramdan bazıları da hazır bulunuyorlardı. Edebe riayet ederek onlara selâm verdi. Her zaman kıldığı namazın tâdil-i erkânını Peygamber Efendimize arz etmek için önlerinde kibleye karşı namaz kılmaya başladı. Hz. Ali, bu davranışına karşı çıkıp:

– Böyle yüksek bir meclise katılmayıp nafile namaz kılmak edebi terk etmek değil midir, diye dokunaklı söz söyledi.

Peygamber Efendimiz, Hz. Ali'ye hitaben:

– Ya Ali! Sen ona itiraz etme. Onun maksadı, namazın tâdil-i erkânını hakkıyla edâ edip edemediğini ve kusurunun olup olmadığını bize göstermektir, buyurdular.

Bunun üzerine, Mahmud Kefevî, Peygamber Efendimizin huzurunda iki rekât namaz kıldı. Yüksek bir huşû ile, tâdil-i erkâna tam riayet ederek namaz kılıyordu. Peygamber Efendimiz (a.s.m.), onun bu namazını ve daha önce kıldığı namazları beğenerek takdir etti...

Ateşte Yanmayan Et

BİR ADAM, SICAK BİR yaz günü, çarşıdan bir miktar et alıp evine götürürken, tasavvuf büyüklerinden, hadis ve kelâm âlimi Senûsî Hazretlerinin mescidinin yanından geçiyordu. Bu sırada cemaat namaza durmak üzereydi. Kamet okunuyordu. Adam burada namazı kılıp, ondan sonra gitmek istedi. Fakat etin kaybolma veya bozulma ihtimali bulunduğunu düşünüp tereddüt etti. Bu tereddüt içinde iken, namazın bir rekâtı kılındı. Nihayet cemaate uydu ve namazdan sonra eti alıp gitti.

Etin üzerindeki kanlar duruyordu ve hiçbir bozulma işareti görülmemişti. Eve gelince pişirmek istediler. Tencereye koyup yatsı namazına kadar kaynattıkları hâlde, ette bir değişiklik görülüyordu. Hatta üzerindeki kanlar bile aynen duruyordu. Et, aynen Senûsî'nin mescidine girerken bıraktığı hâlde duruyor, hiçbir değişme olmuyordu.

Adam bunda bir hikmet olduğunu düşünerek Senûsî'nin yanına geldi ve durumu anlattı. Allah dostu, şu cevabı verdi:

– Yavrucuğum, ben Allahü Teâlâ'dan ümit ediyorum ki, bana tâbi olup arkamda namaz kılanın etini ateşte yakmaz. Bu et bu sebeple yanmıyor (pişmiyor) olabilir. Lâkin sen bu hâli gizle, hiç kimseye anlatma! O da, Senûsî Hazretleri hayatta iken bu hâdiseyi hiç kimseye anlatmadı...

Kendine Gelince Önce Namazı Sordu

KAFKAS MÜSLÜMANLARININ mücahit ve kahraman lideri Şeyh Şamil, Rus ordularıyla otuz yıl kadar mücadele etmişti. İşte o savaşıardan biri olan Gimri Savaşı'nda Şeyh Şamil çok ağır bir şekilde yaralanmıştı. Anlatıldığına göre Şamil'in yaralanma hadisesi şöyle gerçekleşmişti:

Tüfek ve kılıçlarla yapılan bu çetin savaşta bir düşman askeri, bir taşın arkasına saklanarak pusu kurar. Fırsatını bulduğu anda da, üç ağızlı ve oluklu süngüsünü olanca şiddetiyle Şamil'in göğsüne saplar. Göğsüne saplanan tüfeğin namlusu uzun olduğundan bedeni geriye doğru itilmiştir. Bu halde kendi kılıcının düşmana erişemediğini gören Şamil, derhal göğsüne saplanan süngünün kabzasına yapışarak, bütün kuvvetiyle kendine doğru çeker. Mesafe kısalır, fakat süngünün ucu da kahraman Şamil'in sırtından çıkmıştır.

Bu arada mesafesi kısalıp kılıç menziline giren düşman da, Şamil'in bir kılıç darbesiyle ölmüştür. İmam Şamil, son bir gayretle süngü ve tüfeği göğsünden çıkarıp atmış, kurşun yağmuru altında gecenin karanlığından da yararlanarak, yakınlardaki mağaralara doğru büyük bir çabayla yol almaya başlamıştır.

Şamil, orman içindeki mağarada kendi adamları tarafından, bitkilerden elde edilmiş ilaçlarla üç gün boyunca gizli tedavi gördükten sonra, sapa bir dağ köyüne götürülür. Burada yirmi beş gün kendini bilmeden, âdeta ölü bir halde yatar.

Şamil'in şefkatli anası da, bu süre içinde geceli gündüzlü oğlunun başında beklemiştir. Nihayet Şamil, yirmi beş gün sonra

kendine gelip gözlerini açar ve başında bekleyen anasına telaşla sorar:

– Anam, namaz vakti geçti mi?

Ne diyeceğini şaşırın kadıncağz:

– Zararı yok yavrum, kaza edersin, der.

Hâlbuki o ölüm uykusu, yüz yirmi beş namaz vakti devam etmiştir.

~

“Namazda Beni Nasıl Gördün?”

MECNUN, İÇİNDEKİ LEYLÂ aşkını söndürmek için kızgın çöl kumlarına düşmüş, maşukunu arıyordu. Üstü başı perişan olmuş, zayıflamış, güçten kuvvetten kesilmişti. Sevdiğini aramaktan neredeyse kendisini kaybetmişti.

Bu sırada hiç farkında olmadan, kızgın kumlara seccadesini serip namaz kılan bir adamın önünden geçti. Namaz kılan adam selâm verip Mecnun’un yanına doğru yürüyordu.

O Rabbine yönelmiş, namazını kılarken önünden geçerek huzurunu ve huşûunu bozan bu sorumsuz kişi kimdi acaba?

Namaz kılan kişinin önünden geçmenin günah olduğunu öğretmeliydi ki, bari bundan sonra bu hatayı işlemesin...

Mecnun’un yanına vardı ve yakasına sarılarak öfkeyle bağırdı:

– Niçin ben namaz kılarken önümden geçtin? Bunun haram olduğunu bilmiyor musun?

Mecnun şaşırılmıştı. Bu adam da kimdi? “Namaz kılıyormuş da önünden geçmişim...” diye düşündü.

Sonra gür bir sesle çıkıştı:

– Be hey kendini Allah’a verdiği zanneden adam, sen namaz kılıyordun ha?

– Elbette, görmedin mi?

– Görmedim. Ben Leylâ’nın aşkından önümü bile göremezken, sen nasıl oldu da tâ uzaklardan beni gördün?

Öfkeden burnundan soluyan adam bir anda şaşırılmış, susmuş ve başını öne eğmişti.

Mecnun’un dudaklarından şu cümleler döküldü:

– Demek senin Mevlâ aşkın, benim Leylâ aşkım kadar bile yokmuş...

~

Namaz, Gözlerine Şifa Oldu

CÜNEYD-İ BAĞDADÎ, hocasına âit olan evin bir odasında kalırdı. Her an Allahü Teâlâ'yı hatırlardı. Seccadesi üzerinde, sabaha kadar Allah'ı zikreder, aynı abdestle sabah namazını kılardı. Bu hâl senelerce böyle devam etti.

Cüneyd-i Bağdadî Hazretleri, otuz sene cemaatle namazda ilk tekbiri kaçırmadı. Namazda kalbine dünya düşüncesi gelse, o namazı tekrar kılardı. Daima Allah'ı zikrederdi.

Her gün 400 rekât namaz kılardı. Otuz yıl yatsı namazından sonra hiç uyumadan ibadetle meşgul oldu.

Bir zaman Cüneyd-i Bağdadî'nin gözlerinde ağrı meydana geldi. Doktor çağırdılar. Gelen doktor, Hıristiyan idi. Muayene edip:

– Gözlerinize su deędirmeyeceksiniz, dedi.

Cüneyd-i Bağdadî:

– Su değdirmesem nasıl abdest alırım, diye sorunca, doktor:

– Gözleriniz size lâzımsa su değdirmeyeceksiniz, cevabını verdi.

Cüneyd-i Bağdadî abdest alıp namaz kıldı ve namazdan sonra bir miktar uyudu. Uyandığında gözlerinde hiç ağrı kalmamıştı. O anda şöyle bir ses duydu:

– Ya Cüneyd! Sen bizim için gözlerini feda ettin, biz de senden o ağrıyı aldık...

Bir müddet sonra Hıristiyan doktor tekrar geldi. Baktı ki gözleri tamamen iyi olmuş, hayret ederek sordu:

– Ne yaptın da iyi oldu?

Cüneyd-i Bağdadî olanları anlatınca, onun elini öpüp Müslüman oldu. Yeni hidayete ermenin sevinç ve heyecanı ile şunları söyledi:

– Esas ağrıyan göz sizinki değil, benim gözlerim imiş. Hakikatleri göremeyen benmişim...

~

Namaz İdamını Önledi

KAFKAS CEPHESİ KOMUTANI Nikola Nikolaviç esir kampını teftiş ederken, Üstad Bediüzzaman'ın bulunduğu koğuşa girdi, burada bütün esirler ayağa kalktığı halde, Said Nursî'nin ayağa kalkmadığını ve kendisini umursamadığını gördü. "Acaba görmedi mi?" diye bir kaç defa daha önünden geçti. Fakat Bediüzzaman'ın tavrında herhangi bir değişiklik olmadı. Sonunda dayanamayıp ona niçin böyle davrandığını sordu. Aldığı cevap karşısında hayretten donakaldı. Bediüzzaman şöyle diyordu:

– Ben Müslüman âlimiyim. Benim kalbimde iman vardır. Kendisinde iman olan bir şahıs, imanı olmayan şahıstan efdaldir. Ben onun karşısında kıyam etseydim mukaddesatıma hürmetsizlik etmiş olurum. Onun için kıyam etmedim.

Bu sözleri işiten Rus Başkomutanında hayretin yerini öfke aldı ve komutan, Bediüzzaman'ın derhâl divan-ı harbe verilmesini emretti.

Divan-ı harp kurulduğu zaman bile Üstad tavrını değiştirmede, kendisi hakkında idam kararı verildikten sonra sadece şu talepte bulundu:

– Müsaade ediniz, abdest alıp namaz kılayım.

Ve ölümden perva etmeyen Said Nursî, dışarıda darağacı kurulurken huşû içinde dergâh-ı İlâhiyeye yöneldi.

Huşu içinde namaz kılarken, Rus subayları ve Üstad ile birlikte aynı kampta esir olan Alman ve Avusturya subayları hayretle kendisini seyrediyorlardı. Ölümle arasında beş-on dakikalık mesafe bulunan şahıs, nasıl oluyordu da, bu kadar sakin ve telaşsız olabiliyordu?

İdam kararı verilince de, Bediüzzaman'ın yerine, esir Avusturya, Alman ve diğer Türk subayları telaşlandılar ve onun Rus kumandanından özür dilemesini rica ettiler. Çünkü hepsi de Üstad'ın nasihatlerine alışmış ve onu çok sevmişlerdi. Ancak Üstad, bu teklifi reddetti ve inancı uğruna seve seve ölüme gitmeye hazır olduğunu söyledi.

Namaz bitince Nikola, beklenmedik bir davranış gösterdi. Bir asker olması hasebiyle, bu cesaret, bu kararlılık, bu kahramanlık karşısında hayranlığını saklayamadı ve Bediüzzaman'ın yanına giderek şöyle dedi:

– Beni affediniz. Sizin beni tahrik için bunu yaptığınızı zannediyordum. Hakkınızda kanunî muamele yaptım. Fakat şimdi anlıyorum ki, siz bu hareketinizi imanınızdan alıyorsunuz ve mukaddesatınızın emirlerini ifa ediyorsunuz. Hükmünüz iptal edilmiştir, dinî salâhiyetinizden dolayı şayan-ı takdirsiniz. Sizi rahatsız ettim. Tekrar rica ediyorum, beni affediniz.

Namaz Kılana Niye Selâm Verdi?

MEŞHUR İSLÂM ÂLİMLERİNDEN İmam Birgivî Hazretleri zamanın şeyhülislâmı tarafından verilen bir fetvayı yırtmış ve fetvanın yanlış olduğunu söylemişti. Verdiği fetvanın yırtıldığını haber alan şeyhülislâm, Birgivî Hazretlerini huzuruna çağırdı. Şeyhülislâmın makamına varan Birgivî Hazretleri namaz kılmakta olan şeyhülislâma selâm verip içeri girdi. Şeyhülislâm namazı bitirdikten sonra:

– Namaz kılan bir kimseye selâm verilir mi, diye sordu.

İmam Birgivî Hazretleri ise:

– Biliyorum namaz kılan bir kimseye selâm verilmez. Lâkin siz benim içeri girdiğimde namaz kılmıyor, içerisi çok karanlık, şu pencereyi nasıl büyütmeli, diye düşünüyordunuz. Ben de sizi pencereyle meşgul görüp selâm verdim, dedi.

Şeyhülislâm, Birgivî Hazretlerinin kemâlâtını anlamıştı. Böyle bir kâmil insanı ayağına çağırdığından dolayı özür diledi.

Namaz Kılmayandan Şeytan Bile Uzaklaştı

ADAMIN BİRİ SAHRADA dolaşırken, şeytan ona arkadaş olmuştu. Adam öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazlarını kılmamıştı. Uyuma vakti geldiğinde, adam yatıp uyumak istedi. O zaman şeytan adamdan uzaklaşmaya başladı.

Adam:

– Benden niye kaçıyorsun, diye sordu.

Şeytan da cevap olarak:

– Ben ömrümde bir kere Allah'ın secde emrine karşı çıktım ve ondan dolayı da Allah'ın huzurundan kovuldum. Sen ise bir günde beş kere isyan ettin. Ben Allah'ın sana gazap edip, senin arkadaşın olmam sebebiyle beni de kahretmesinden korkarım, dedi ve arkadaşlığı kabul etmeyip uzaklaştı.

~

En Son Söz

ÜMMÜ HAMİDE, EŞİ İmam Cafer-i Sadık'ın vefatı sebebiyle, kendisini teselli etmek için gelmiş olan Ebu Basir'i görünce, gözyaşları akmaya başladı. Ebu Basir de, bir müddet ağladı. Ümmü Hamide'nin ağlaması durunca, Ebu Basir'e:

– İmam'ın can çekiştiği anda, hazır değildin. Tuhaf bir mesele oldu, dedi. Ebu Basir de ona:

– Ne meselesi, diye sordu. Ümmü Hamide de şöyle dedi:

– İmamın hayatının son anlarıydı. Ömrünün son dakikalarını geçiriyordu. Gözleri kapanmıştı. Ansızın gözlerini açtı ve “Hemen şimdi akrabalarım ve yakınlarımın hepsini toplayın” buyurdu. Tuhaf bir istekti. Böyle bir vakitte İmam, mademki emir vermişti, biz de gayret ettik ve hepsini topladık. İmamın yakınları ve akrabalarından gelmeyen kimse kalmamıştı. Hepsi, bu hassas anda İmam ne yapacak, ne söyleyecek diye merakla bekliyorlardı.

İmam, hepsini hazır görünce topluluğu karşısına alarak şu sözleri söyledi:

– Bizim şefaatiniz namazına önem vermeyen kimselere asla nasip olmayacaktır.

“Allahü Ekber” Derken Bina Sarsılırdı

BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎ'NİN uzun yıllar hizmetinde bulunmuş, ihlâslı, samimî bir talebesi olan Bayram Yüksel, Üstadın namaza büyük önem verdiğini, huşûa ve tâdil-i erkâna fevkalâde riayet ettiğini söylemiştir.

Onun anlattığına göre, Üstad, namazı çok huşû içinde kılardı. Sûreleri okurken tane tane okurdu. Namaza dururken, tam huzura vardığında, niyet edip, “Allahü Ekber” dediği zaman, arkasındaki talebeleri korkardı. Hatta tekbir sırasında ahşap bina sarsılırdı. Buna Mustafa Sungur, Mehmed Fırıncı gibi birçok talebesi şahit olmuş ve anlatmıştır.

Namaz vaktine çok dikkat eder, namazlarını tam vaktinde kılardı. Meselâ, Isparta'dan gelirken Emirdağ'a beş dakika sonra varılacak olsa bile, Üstad saate bakar, kış, fırtına olsa beklemez, hemen namazı eda ederdi. Kırlarda olsun, yolculukta olsun, namazı vakit girer girmez kılardı. Üstad, bunun hikmetini şöyle anlatırdı:

– Namazı vaktinde kılmanın ne derece tükenmez, uhrevî bir sermaye olduğu şundan anlaşılıyor ki, her namaz vaktinde İslâm âlemi denilen muazzam camide, yüz milyondan fazla büyük bir cemaat namaz kılıyor. O cemaatte her bir adam bütün cemaate dua ediyor. “İhdine's-sırata'l-müstakîm (Bizi doğru yola ilet)” diyor. Her biri umum cemaate hem şefaathçi, hem duacı olur. O vakit, namaza iştirak etmeyen hissesini alamaz. Kaynayan mirî ve askerî kazanına karavanasını götürmeyen, yemek hakkını alamadığı gibi, bu büyük cemaatin mânevî mutfağında kaynayan mânevî erzakını alamaz. Belki namaza iştirakle o cemaatin ordusuna katılmış

olmakla ve dualarına âmin demek olan namazı vaktinde kılmakla alabilir.

Onun arkasında namaz kılan Hilmi Arıcı ise, şöyle demiştir:

– Namaza başlamasını tarif etmek zordur. Duyarak, yaşayarak namaz kılıyordu. Bu namazlarda bambaşka bir heyecan duyuyordum. Namaza başlarken sanki kemikleri çatırdıyordu.

~

Namaz Kılmaktan Ayakları Yara Olmuştu

BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎ, ibadetle ve münacatla meşgul olurken, saatlerde diz üstüne otururdu. Bir gün bu şekilde oturmaktan, ayağının parmağı yara olmuştu. Talebesi olan Molla Resul'e parmağını göstererek bir merhem sürmek istediğini söylemişti. Molla Resul ateş yakmakla meşguldü ve Bediüzzaman'a dönerek:

– Biz de Allah'tan korkuyoruz, ama senin ödün patlıyor. Bizim gibi rahat otursan ayağın yara olmayacaktı, demişti.

Bediüzzaman da ona şu cevabı vermişti:

– Molla Resul! Kısa ömürde, kısa dünyada, ebedî hayatı kazanmaya gelmişiz. Hem burada rahat oturayım, hem cennet dava edeyim, olmaz böyle şey! Onun için cesaret edemiyorum rahat oturmaya...

~

Londra'dan Kâbe'ye gitti

BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİNİN avukatı Bekir Berk, vefatından önce çok ağır bir hastalığa yakalanmış, 95 kilodan 52 kiloya düşmüştü. Namazlarını güçlkle kılıyordu. O kadar ki, bazen abdest alırken ve namaz kılarken defalarca bayılıyordu.

Ayıldığı zaman ilk sözü, “Namaz vakti geçti mi?” veya “Namaza kaç dakika var?” oluyordu. Hatta namaz vaktini izlemek için sürekli bir masa saati taşıyordu.

Kendisine hizmet eden bir genç, “Niçin bu saati karşısına koyup bakıyor? Zaten sürekli hasta ve belki de son günlerini yaşıyor...” diye içinden geçirmişti.

Az sonra gür bir sesle o gence şunları söyledi:

– Bak kardeşim, namaz çok önemlidir. Ben bu saatle namaz vakitlerini takip ediyorum.

Londra'da tedavi gördüğü yıl ilginç bir hadise yaşamıştı. Namaza durmuş ve iki rekâtını güçlkle kılmıştı. Üçüncü rekâtın secdesine giderken, ne kadar uğraştıysa başaramamış, takati kesilmişti.

Bu duruma çok üzülerək:

– Ya Rabbi, ben Sana secde etmek istiyorum, ama yapamıyorum. Yoksa beni huzuruna kabul etmiyor musun, diye içinden geçirdi.

Bunun üzerine Allah'ın inayetiyle, alnının Kâbe'deki soğuk mermerlere değdiğini, oraya secde ettiğini gördü. Bu şekilde namazın iki rekâtını Londra'da, iki rekâtını Mekke'de eda etti.

Böylece Cenab-ı Hak, onu Kâbe'ye getirerek huzuruna kabul ettiğini göstermişti...

Uçağın Kanatları Altında Namaz

RABBİMİZ YERYÜZÜNÜ BİR mescit olarak yarattığı için namaz vakti girdiğinde uygun şartları taşıyan her yerde namaz kılınabilir. Bilhassa yakında cami ve benzeri namaz kılınacak bir yer yoksa asla kazaya bırakmadan çarşı pazar, yol kenarı, dağ tepe dinlemeden mutlaka namazı kılmak gerekir.

İşte böylesi ilginç bir olayı Rahmi Erdem anlatıyor:

Merhum Bekir Berk, müstesna bir zattı. İdealistti, rehber ve bayrak bir insandı. Bugünkü tabirle sıra dışı bir insandı. Yaptığı hizmetler takat-i beşerin fevkindeydi. Otuz sene yatsı abdestiyle sabah namazı kılmış bir insandı. Beyni uyanıktı. İki-üç saat uykuyla iktifa edebilen bir insandı.

Bir gün Malatya'dan İstanbul'a uçakla hareket etmek üzereyken, uçağa binmekte olan pilotlardan namaz için beş dakika izin istedi. Uçağın kanatlarının altında, yolcuların hayran bakışları arasında kıldığımız o akşam namazının tadını hiç unutamam!

~

Namaz, Bombadan Korudu

ÜSTAD BEDIÜZZAMAN HAZRETLERİNİN talebelerinden merhum Bayram Yüksel Kore Savaşı'na katılmıştı.

Vakas Cephesindeydiler. Düşman Türk taburuna kırk bin kişiyle taarruz etmişti. Askerlerimiz de geride istirahatteydi. Mübarek Ramazan ayıydı. Maneviyatı çok yüksek olan askerlerimiz cephede bile namazlarını ve oruçlarını asla ihmal etmiyorlardı. Taarruz anı akşam vakti tam iftar zamanına rastlamış, askerlerimiz oruç açıyordu.

O şiddetli günleri anlatan Bayram Yüksel, cephede şahlanan imanını ve ibadet aşkını şöyle ifade ediyordu:

– Allah'a şükür hiçbir zaman namazımı terk etmedim. Hatta cephede namazımı kılarken tüfek üzerine secde ediyordum. Düşmanın havan mermisi mevzimin üzerine isabet etti. Bu esnada ağzıma toprak doldu. Ben gene namazımı terk etmedim.

Cenab-ı Hak savaşan askerlerimize çok sıkıntılar içinde, çok kolaylıklar ihsan ediyordu. Onun bulunduğu tabur cepheye tekrar takviyeye gitmişti. Cephe ana-baba günü idi. Zifiri karanlıktı. Ateş, barut, havan topları etrafı cehenneme çevirmişti. Bayram Yüksel, o esnada tüfek komutanı idi. İki tane ağır makineliye bakıyordu.

O sırada bir üsteğmen gelmişti.

– Üçüncü Tabur yandı, Allah'ını, Peygamberini seven yürüsün, diye haykırmıştı.

O anda Bediüzzaman Hazretlerinin:

– Sen korktuğun zaman beni hatırla, sözü aklına geldi.

Hemen o esnada ezan okudu. “Allahü ekber” sesleri cepheyi inletiyordu. Daha sonra:

– Arkadaşlar “Ateş!” diyerek saldırı emrini verdi.

O gece çok sevdiği manga arkadaşlarından şehit olanlar oldu. Sabahleyin taarruz edip cepheyi almışlardı. Yine o günlere ait bir namaz hatırasını anlatırken şu ibretli olayı zikrediyor:

– Bir ara ikindi namazı geçiyordu. Hemen teyemmüm ettim, seferî olarak iki rekât ikindi namazının farzını kıldım. Beş metre gitmeden düşmanın bir havan topu mermisi tam başıma isabet etti. Beni yere oturttu. Havan topu mermisi patlamadı, yuvarlandı, gitti. Sadece miğferimde ufacık bir çukur açmıştı. Bana bir şey olmadı.

~

Şeytanı Nasıl Aldattı?

BİR GÜN ADAMIN BİRİ şeytanı gördü ve ona:

– Senin gibi olmak için ne yapmalıyım, diye sordu. Adamın bu isteğine şaşırın şeytan şu cevabı verdi:

– Yazık sana! Şimdiye kadar hiç kimse benden böyle bir şey istemedi. Adam ısrarla:

– Ama ben istiyorum, dedi. Şeytan sevinçle:

– Benim gibi olman için namazı bırakman, yalan-doğru yemin etmen gerekir, dedi. Bunun üzerine adam:

– Allah’a söz veriyorum! Namazı hiç bırakmayacağım! Yemin de etmeyeceğim, dedi.

Şeytan kızmıştı:

– Bu zamana kadar hile ile hiç kimse benden bir şey öğrenememişti. Ben insanlara öğüt vermemeye ant içmiştim. Yazıklar olsun bana, dedi.

~

Enkaz Altında Namaz

1999 DEPREMİ SIRASINDA yazar Cüneyd Suavi'nin her iki yeğeni de beşer katlı betonarme binanın enkazı altında kalmıştı. Bunlardan biri olan Semih, ÖSS Türkiye birincisi olmuştu ve şeker hastasıydı.

Enkazın beş metre içinde yer alan portakal büyüklüğündeki bir yerden parmağı görünüyor ve sesi geliyordu. Ağabeyi olan Mehmet, inanılmaz bir fedakârlıkla oraya girmeye çalışmasına rağmen herhangi bir geçiş yeri bulamıyordu. Bir dehlizden girdi, geri döndü. Bu arada bina, küçük depremlerle sarsılmaya devam ediyor ve Semih'in sıkıştığı yerin çökme ihtimali artıyor ve yakınlarını endişelendiriyordu.

Mehmet, biraz önce dehlize tekrar girdiğinde, yeni ve genişçe bir koridorun açıldığını görüp gözlerine inanamadı. Cenab-ı Hak “artçı deprem” adı verilen küçük bir depremle Semih'e ulaşan yolu genişletmişti.

Semih ise, aniden gelen deprem sarsıntısı ve hemen peşinden yıkılan binanın altında, karanlıkta ve daracık yerde olmanın sıkıntısı içindeydi. Bir yandan etrafına bakıyor ve çıkış yolu arıyordu, ama her taraf karanlığa gömülmüştü. Etrafında hiçbir ışık ve hayat belirtisi yoktu. Yaşıyordu, ama burası onun son yolculuğunun başlangıcı olabilirdi. Nereye baksa karanlıktı ve olduğu yerde sıkışıp kalmıştı. Artık yanında Rabbinden başkası yoktu. Bu düşünceler içindeyken aklına Yunus Aleyhisselâm gelmişti. O da Semih gibi balığın karnında çaresiz ve karanlık içinde denizin dibinde kalınca, Allah'a yalvarmış ve kurtulmuştu.

Onun yaptığı dua aklına geldi. Hemen teyemmüm edip sabah namazını eda etti ve ardında şu duayı yapmıştı:

– Ya Rabbi! Yunus Aleyhisselâmi balığın karnından nasıl çıkarıp kurtarmışsan, beni de bu dar yerden öyle kurtar.

Cenab-ı Hak enkaz altında bile namazını unutmayan Semih'in bu içten yakarışını kabul etmiş ve yedi buçuk saat sonra onu kurtarmıştı. Yakınları gözyaşları içinde secdeye kapanarak, Cenab-ı Hakkın bu lütuf ve ihsanına şükrediyorlardı.

~

Namazdayken Patlayan Top Göllesi

GİRİT ADASININ VENEDİKLİLERDEN alınışı esnasındaydı... Osmanlılar, Girit'teki Kandiye kalesini almak için var güçleriyle çarpışıyorlar, Venedikliler de sonuna kadar direniyorlardı.

Gazi Zeynel Bey, Girit'in fethinde önemli rolü olan değerli ve takva sahibi bir kumandandı. Fetihten az önce askeri teşvik için, zamanın sadrazamı Köprülü Fazıl Ahmed Paşa Girit'e geldi. Sadrazam başta olmak üzere Gazi Zeynel Bey ve askerler, ertesi gün taarruza geçmeye karar verdiler.

O zamanlarda Venedikliler Kandiye kalesini savunmak için "humbara" ismi verilen toplar kullanıyorlardı.

Osmanlı ordusu kumandanlarından Zeynel Bey, sabah namazı vakti gelince abdestini aldı ve kibleye döndü. Taarruz sabah namazından sonra başlayacaktı. Zeynel Bey'in namaza durmasıyla birlikte düşman, top ateşi ve şarapnel yağdırmaya başladı. Zeynel Bey top gölleleri ve mermi seslerinin arasında namaz kılıyordu. Namaz anında seccadenin önüne bir humbara mermisi düştü.

Az sonra büyük bir gümbürtüyle patlayacak, muhtemelen kendisi de paramparça olacaktı. Bir an tereddüt geçirdi: "Namazı bırakıp canımı mı kurtarayım, yoksa Allah'a en yakın olduğum secde anında şehit mi olayım?"

Zeynel Bey namaza devam ederek secdeye vardı. Secde anında iken de humbara mermisi büyük bir gürültüyle patladı. Bunun etkisiyle her taraf yıkılmış ve toz dumana karışmıştı. Nihayet namazını bitirdi. Ama hayret! Kendisi sapasağlamdı...

Doğruca başkumandanın huzuruna çıkması gerektiğini hatırladı.

Fazıl Ahmed Paşa, kumandanın şehit olduğunu zannetmişti. Karşısında onu görünce:

- Geçmiş olsun Zeynel Bey. Biz seni şehit oldu sanmıştık, dedi.
- Elhamdülillâh bana bir şey olmadı. Yalnız bir سوالim var...
- Nedir سوالin?
- Düşmanın top mermisi patlayınca başımı secdeden kaldırmayıp usulünden fazla bekledim. Namazım bozuldu mu acaba?

Zeynel Bey'in bu kahramanlığı ve ihlâsı, kumandanın çok hoşuna gitmişti. Namaza bir zarar gelmediğini söyledi ve Zeynel Bey'e de çıkarıp bir kese altın verdi.

~

On Kişiyi Esir Etti

SAVAŞMAKTAN YORGUN DÜŞEN ordu, bir sonraki gün yeniden göğüs göğüse çarpışacak olmanın heyecanı içerisinde uyumaya çalışıyordu. Askerler belki de yarın şehit olacaklar, geride bekleyen evlâtları, eşleri ve anaları gözyaşı dökceklerdi.

Buz gibi gecenin zifiri karanlığında genç bir delikanlı gözlerini açtığı anda olan olmuştu. Hemen yıkanmalıydı... Sabah namazını bir an önce yetiştirmeliydi. Ağladı, içten yalvardı... Göğüs kafesindeki kalbi fırtınalar koparıyor, tüm hıçkırıkları boğazında düğümleniyordu.

Yerinden fırladı. Allah'ın huzuruna temiz gitmeliydi. Siper aldıkları mekânın ilerisindeki gölette yıkanabilirdi. Kardeşlerine, yanındaki nöbetçi Mehmetçiklere anlattı durumunu.

– Sakın böyle bir şey yapma! Düşman fark eder, sana yazık olur...

Ancak bunları duymuyordu bile. Kimse ona engel olamadı.

El yordamıyla gölete gidip suya daldığında bedeni titriyordu, ama ruhu şefkatli Yaratıcıya sevgisinin verdiği sıcaklığa gark olmuştu.

Bir an gözlerini açtı. Bir manga düşman askeri, su almak için kazanlarla gölete gelmiş, kendisi suyun içinde silâhsız ve savunmasız halde kalmıştı. Onu hemen esir almak için silâhlarına yeltenen düşmanlar, korkunç bir ürperti içerisinde aniden silâhlarını bırakıp ellerini kaldırdılar.

Silâhsız bir askerin Allah'a gösterdiği engin sadakat karşılığında melekler ona yardıma gönderilmişti. Meleklerin desteği sayesinde silâhsız bir asker, bir manga silâhlı askeri esir alarak birliğine teslim etmişti...

Namazı Yaşayanlar

~

Namaz Kılarken Şehit Oldu

HALİT ERTUĞRULUN öğrencisi olan Düzceli Mehmed, hiçbir inancı olmayan, isyankâr bir gençti. Yaklaşık sekiz aylık bir gayretten sonra hidayete kavuşmuş ve namaza başlamıştı.

Bunu titrek ve ağlamaklı bir ses tonuyla müjdelemişti:

– Hocam, bugün namaza başladım ve seccademın başında saatlerce ağladım. Beni bir kuvvet kendine çekti, içimdeki elemi, kederi ve sıkıntıyı sanki ağlaya ağlaya döktüm. Bu namaz ne tatlı, ne kadar ulu, ne kadar haz veren bir ibadetmiş. Allah'ın huzurunda olmak, Ona isteklerini bizzat takdim etmek, hâlini arz etmek, yalvarmak, af dilemek insanı ne kadar rahatlatıyor ve huzura kavuşturuyor. Artık Allah'a söz verdim. Bundan sonra Ona layık kul olacağım. Ama benim o kadar günahlarım var ki, acaba Allah bunları affeder mi?

Düzceli Mehmed Allah'a verdiği sözü hakkıyla tuttu. Depremde şehit oluncaya kadar Kur'ân okudu, kaza namazı kıldı ve kaza orucu tuttu. İbadete ve namaz kılmaya çok düşkün bir gençti. Ailesiyle birlikte Düzce'de, dört katlı bir evde oturuyorlardı. Düzce depremi sırasında evleri yıkılmış, yerle bir olmuştu.

Deprem olduktan sonra çevredeki gönüllüler ve kurtarma görevlileri Mehmet'i ve ailesini kurtarırlarken çok ibretli bir hâdiseyle karşılaşmışlardı. Evin bütün halkı, Mehmet, anne ve babası ve biri kız biri erkek iki kardeşi, deprem olurken namazlarını kılmışlar serili olan seccadelerin üzerinde oturuyorlardı. Mehmed'in cübbesi sırtında, başında sarık vardı. Risale-i Nur Külliyyatı'ndan Haşır Risalesi isimli kitaptan ölümün ve âhiretin güzelliklerini okurlarken şehit olmuşlardı. Onları

enkazdan çıkaran görevliler Mehmed'in elindeki tefsir kitabını görünce:

– Bizler bu kirli ellerimizle dokunmayalım. Abdestli bir kişi çağırın, bir imam gelsin, demişlerdi.

Hemen bir imam çağırılmıştı. İmam, Mehmed'i kucaklayıp kaldırmıştı. Elindeki kitabı da alıp, camiye götürmüşlerdi.

Namaz aşkıyla başlayan manevî hayatı, yine namazla sona ermişti.

Sahibini Koruyan Akşam Namazı

GENÇ BİR ÜNİVERSİTE öğrencisi, kurban bayramını memleketinde geçirmek için yola çıkmıştı.

Yolculuğu çok severdi. Ama bir yönünden asla hoşlanmazdı. O da, yolculuk esnasında namaz kılarken çektiği zorluklardı...

Aslında namaz için her sıkıntıyı göze alırdı. Ama “vaktinde kılma” endişesi, kazaya bırakmamak için harcadığı çaba onu öylesine stres içinde bırakıyordu ki, yolculuk bir azap hâline geliyordu.

İnisiyatif kendi elinde değildi çünkü... Şoförün esiriydi sanki... İşte yine akşam vakti girmişti. “Acaba nasıl bir çözüm bulsam da namazımı kılsam?” diye düşünmekten beyni çatlıyordu.

Tam böyle düşünürken, otobüs mazot almak için bir akaryakıt istasyonunda durmuştu. Abdesti vardı. Hemen aşağıya indi. Otobüsün muavinine yaklaştı.

– Biraz bekler misiniz, dedi. Hemen akşam namazını kılmak istiyorum, abdestim var...

– Çabuk ol, dedi, muavin.

Sevinçle nerede kılabileceğini araştırdı. Biraz ötede yemyeşil çimler vardı, onların üzerinde kılabilirdi. Birisine kibleyi sorup öğrendi ve büyük bir huzur içinde “Allahü ekber” deyip namaza durdu.

İçinde tarifsiz bir mutluluk vardı. Artık sıkıntısı kaybolmuş, Âlemlerin Rabbinin huzurunda görevini yerine getirmenin doyumsuz lezzetini yaşıyordu.

Üçüncü rekâti kılariken, ömür boyu unutamayacağı bir şey olmuştu. Fâtiha'yı okumuş, tam rükûya eğilecekken, ileride kulübesinde duran istasyon köpeği, onu yeni fark etmiş olacak ki, havlayarak üzerine gelmişti.

Saniyelik bir tereddüt geçiriyordu. Şimdi ne yapmalıydı? Namazı bırakıp kaçmalı mı, yoksa devam mı etmeliydi?

Hayır, birincisini yapmayacaktı. Allah'ın huzurundan ayrılmayı bir türlü düşünemiyordu. "Allahü ekber" diyerek rükûya gitti.

İşte tam o anda ne olduysa oldu... Kendisine saldırmak üzere havlayarak gelen köpek, sanki birisi arkasından çekmişçesine, tam yanına gelmişken frenine basılan bir araba gibi durdu. Havlamasını kesmiş, hafif bir hırıltıyla, namaz kılan gence bakakalmış, o secdeye gidince de kulübesinin yolunu tutmuştu.

Artık bu akşam namazının farklı bir anlamı vardı onun için. "Her şeyin sahibi," Kendisine secde eden bir genci, açık bir tehlikeden korumuştu. Allah'ın özel himayesine mazhar olmanın mutluluğuyla elini açarak dua etti:

– Rabbim, Sana şükürler olsun! Köpek saldırsaydı bile Senin huzurundan ayrılmayacaktım. Sanki mihlanmış gibi beni burada tutan, Senin sevgindi.

Otobüse binmiş, tesbihini çekerken, sanki sevinçten kanatlanmış, uçuyordu...

“Ruhunuza Salâ Okudum!”

YILLAR ÖNCE, KÖYÜN birine bir imam görevlendirilmişti. İmam gençti ve yeni evliydi. Gayretli ve çalışkandı. İnsanları namazla buluşturmak için çaba sarf eden samimi bir insandı.

Fakat ne kadar çabalasa da köyün erkeklerini, camiye cemaate çekmeyi başaramamıştı. Belki de yazın yoğun dönemi olduğu için cuma haricinde insanlar gitmiyordu.

Kapı kapı dolaştı, olmadı. İşlerinde yardımcı olmayı teklif etti, olmadı. Namazın hikmetlerinden bahsetti, yine olmadı...

Bir sabah köy, salâ sesiyle uyandı. Herkes merakla kimin öldüğünü soruyor, ama kimse bilmiyordu.

Tarlaya, bağa, bahçeye gitmeye hazırlanan köylü, soluğu camide aldı. Herkes imamın salâyı bitirip çıkmasını bekliyordu.

Nihayet imam gözüktü. Biri atıldı hemen:

– Hoca kim öldü Allah aşkına? Kimsenin haberi yok, ismini de söylemedin...

O zamana kadar cemaati kapıda göremeyen imam, öfkeyle bağırdı:

– Kim olacak? Sizin ruhunuz ölmüş, onun için okudum salâyı... Şayet ölmemiş olsaydı, dört aydır buradayım, sabah namazına bir tek Allah'ın kulu gelip de saf durmadı. Ruhunuza Fatiha okuyun, ruhunuza!

Kimseye bakmadan geçti gitti. Herkes şaşkınlıkla birbirine bakıyordu.

Köy halkı bu olaydan çok etkilendi. Sabah namazına da, diğer vakit namazlarına da devam edenler yavaş yavaş çoğaldı.

“Anne, Senin Yerine Ben Namaza Başlayacağım”

TÜRKAN HANIM DİNDAR bir ailede büyümüşü. Annesi her fırsatta ona ve kardeşlerine namaz kılmalarını söyler, hatta kızarak onları uyarırdı. Türkan Hanım kılınması gerektiğine inanır, ama yine de kılmazdı, çünkü kılmak nefesine zor geliyordu. Bazen başlar, sonra terk ederdi.

Evlendi ve çocukları oldu. Annesi her geldiğinde aynı şekilde namaz kılmaları için ikaz etmeyi sürdürüyor, o da ısrarla kılmamaya devam ediyordu. Çok istemesine rağmen bir türlü nefesine galip gelemiyordu. Bir gün arkadaşları ona oturmaya geldi. İçlerinden biri annesini de yanında getirmişti. Teyze çok mübarekti. Öyle tatlı konuşuyordu ki, onu dinleyen saatler geçse usanmazdı. Teyze bir ara namaz konusuna değindi. Türkan Hanım o anlatırken annesini hatırlamış ve eski günlerdeki namazı ikazları aklına gelmişti. Misafirler teyzeyi zevkle dinliyordu.

Türkan Hanım'ın küçük oğlu Zekeriya, dört yaşındaydı. Oynadığı oyunu bırakmış, teyzenin koltuğu dibinde iki elini yumruk yapıp yüzüne dayamış bir şekilde, kıpırdamadan dinliyordu. Annesi ikram için mutfakla salon arasında koşturup dururken mevzu değişmişti. O da onların yanına oturup sohbetin güzelliğine kapılarak çayını yudumlamaya başladı.

Tam bu sırada mutfaktan bir gürültü geldi. Arkasından da oğlunun çığılığı duyuldu. Telâşla mutfağa koştu Türkan Hanım. Misafirler de korkuyla peşinden gittiler. Oğlu bir sandalye koyarak lavaboya çıkmıştı. Bir ayağı lavabonun içinde, diğeri ise dışarıdaydı. Sandalye devrilmiş yerde dururken, oğlu da

lavabonun kenarında korkmuş bir şekilde asılı duruyordu. Koşup kucağına aldı. Su içeceğini zannederek:

– İsteseydin ben verirdim yavrum, ya düşüp bir yerine zarar verseydin, diye çıkıştı.

Türkan Hanım oğlunun verdiği cevabı, uzun yıllar geçmesine rağmen hâlâ unutamamıştı:

– Anne, ben abdest alacaktım, teyze dedi ya, namaz kılmayanlara Allah ceza verecekmiş diye. Ben de, sen ceza alma diye senin yerine namaza başlayacaktım.

O an Türkan Hanım, tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Allah, yıllarca namaz kılmayan Türkan Hanım'a oğlunun davranışıyla müthiş bir ders vermişti. Yavrusuna sarılıp dakikalarca ağladı.

~

Sabaha Kadar İkindiyi Kaza Etti

YAZAR MEHMED GÖKTAŞ HOCANIN bir arkadaşı, okullar arası voleybol maçı için pansiyondaki arkadaşlarıyla birlikte yakın bir şehre gitmişti. Kapalı spor salonunda rakip okul takımıyla kendi okul takımı arasındaki maçı izleyeceklerdi. Voleybol oynamayı da, izlemeyi de seviyordu. Üstelik okul oyuncularını yakın arkadaşlarıydı. Salonun ortalarından güzel bir yer bulup oturdu. Fakat nedense içinde bir tedirginlik vardı. Birden ikindi namazının geçebileceği ihtimali aklına geldi.

– İnşallah kaçırmam kılarım, dedi kendi kendine.

Daha önceleri namaz kılsa da, o sene bir başka sarılmıştı namaza, çok seviyordu namazı, âdeta namaz için vardı dünyada...

Maç uzuyor, namazı kaçırabileceği düşüncesi arada bir iğne gibi saplanıyordu içine... Kalkıp namaza gitmek için birkaç defa kıpırdadı, fakat seyircilerin orta yerindeydi ve abdest alıp namaz kılacak bir yer bulamayacağı düşüncesiyle gerisin geri oturmuştu yerine... Bitti bitecek derken maçla birlikte güneşin de battığını, ikindi vaktinin çıktığını gördü.

Voleybol maçını okul takımı kazanmıştı. Galibiyetin coşkusu ve arkadaşlarının heyecanlı değerlendirmeleriyle yüzü gülüyor, daha doğrusu gülmeye çalışıyordu ve bu şekilde ikindi namazının üzüntüsünü unutmaya, örtmeye çalışıyordu.

Maçtan sonra komşu şehirde bir saat daha kaldılar. Kaçırdığı ikindi namazını akşamla birlikte kaza etmiş ve bir şeyler atıştırdıktan sonra otobüsle, kaldıkları pansiyona gelmişlerdi. Çok üzüntülü bir şekilde yatsı namazını kıldı ve elbiselerini çıkarmadan

yatağına uzandı. İki saate yakın süren otobüs yolculuğu zaten maçtan hiçbir iz bırakmamıştı içinde.

Odadaki arkadaşları çoktan uyumuştu. Bomboş hissediyordu kendini... O anda bir ikindi namazı vardı ve bir de kendisi... İkindi, bir dağ gibi üzerinde duruyordu, bir bıçak gibi saplanmıştı kalbine... Nasıl olmuştu da kaçırmıştı? Cenab-ı Hak'la hiç böylesine karşı karşıya gelmemişti. Yerinden fırladı, yeniden abdest aldı. Halbuki biraz önce yatsı için almıştı, fakat içi yanıyor, belki abdest içindeki ateşi söndürür diye düşünüyordu. Çok samimi ve ta'dil-i erkânına riayet ederek bir daha kaza etti ikindi namazını ve yeniden yatağına uzandı. Durmadan ağlıyordu.

– Olmaz olmaz, olmadı, diyordu. Nasıl olur da her şeyden önemli olan namazı bir maç için kaçırabilirim?

Kalktı ve bir daha kaza etti namazını, sonra bir daha, bir daha... Ama ne kadar kaza ederse etsin, yüreğinin yangını bir türlü sönmüyordu. Durmadan ikindiye kaza ediyordu. Gözyaşları içinde sabah ezanını duyuncaya kadar ikindiye kıldı durdu hep... Sabah namazını kıldıktan sonra uyumuştu. Sabah olup kalktığında hâlâ etkisi üzerindeydi ve günlerce içindeki ateş yanmaya devam etti.

~

Faydalanılan Kaynaklar

- Kur'ân-ı Kerim ve Meâli, Nesil Yayınları
- Kütüb-i Sitte, İbrahim Canan
- Tarihçe-i Hayat, Bediüzzaman Said Nursî
- İhyâ-u Ulûmi'd-Din, İmam-ı Gazalî
- Son Şahitler, Necmeddin Şahiner
- Tezkiretü'l-Evliya, Feridüddin-i Attar
- Hayatü's-Sahabe, M. Yusuf Kandehevî
- el-İsabe, İbn-i Hacer el- Askalanî
- Tenbîhü'l-Gâfilîn, Ebu'l-Leys Semerkandî
- Peygamberimizin Hayatı, Salih Suruç
- Sahabeler Ansiklopedisi, Nesil Yayınları
- Dinî Hikâyeler, Ahmed Şahin
- Dinî Hikâyeler, Veli Ertan
- Hayatın İçinden, Cüneyd Suavi
- Namaz Gözaydınlığım, Mehmed Göktaş
- Sabah Namazına Nasıl Kalkılır, Cemil Tokpınar
- Bediüzzaman'la Yaşayan Öyküler, Ö. Faruk Paksu
- Nasıl Namaz, Vehbi Karakaş
- Düzceli Mehmet, Halit Ertuğrul